

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Poetiske Skrifter I

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 2. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873693088.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

## FREYAS ROK.

Naar Natten udruller sit sorte Slør,  
Naar Lyset dør,  
Naar Himlen berøvet sin blanke Lue  
Ruger ned, som en skummel Fængselbue,  
Da fremluer Freya din Rok saa blid  
Ved Kierligheds stille Midnatstid,  
Sødtstraalende, bævende, hvid.

Og mens den tindrer med venlig Ild,  
Du deilig mild,  
Med runde Fingre den Silke spinder,  
Som du om Rosenkiederne binder,  
Hvorned du yndig og elskovsvarm,  
Med din fulde sneehvide Arm,  
Slynger Yngling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voxen Svend og Møe  
Vil heller døe,  
End vandre fiernet fra Elskovsflokken,  
End mangle Roser og Traad af Rokken,  
Saa sukker til dig det hele Nord,  
Og du bønhører hvert kierligt Ord.  
Derfor er din funklende Rok saa stor!

## BIARKE-MAAL.

Naar Odin vinker,  
Naar Sværdet blinker,  
Er Helten glad;  
I røde Strømme,  
I Liig som svømme,  
I Birtingsbad,  
Paa Lynets Vinger  
Han iler kold,  
Naar Rota svinger  
Sit røde Skiold.

Hans Vaaben gunge;  
Den blanke Tunge  
Han svinger stærk.  
Til Valhal rider,  
Naar Staalet bider

I Pandsersærk,  
De raske Kiemper,  
Hvis Mandemod  
Ei Skrækken dæmper,  
Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Flade,  
I Jernplade,  
Med Kobberhielm,  
Som Blodgudinden,  
Hen giennem Vinden  
Den smalle Elm,  
Med Staal paa Spidse,  
Han kaster let,  
For frem at ridse  
Den røde Tvet.

5

Odin med Flammer,  
Thor med sin Hammer,  
Med Kølle Tyr,  
Og Kampens Piger  
Til Jorden stiger,  
Naar Vaaben gnyer.  
Naar Luren tuder,  
Som hungrig Biørn,  
Da lokkes Guder  
Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?  
Et Pust i Sivet,  
Som synker ned.  
Et Spil af Kræfter,  
Som higer efter  
En Evighed.  
Til Evigheden,  
Saa morgenrød,  
Gaar Vei, heneden.  
Kun giennem Død.

Blandt Miød og Piger,  
Du danske Kriger!  
Blandt Blod og Liig,  
Du rask dig svinge,  
Til Rotas Vinge  
Bortvifter dig.  
Med Sværd fra Belte,  
Med Egekrands,  
Det sømmer Helte  
Den sidste Dands.

6

## **HAKON JARLS DØD ELLER CHRISTENDOMMENS INDFØRSEL I NORGE.**

De Nætter ruge saa lange og sorte.  
Syvstiernen skimter saa mat.  
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,  
Fælt knager Granen i kolde Nat.  
I Offerlundene Blæsten tuder,  
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.  
»Vor Tid er forbi!  
Snart synke vi!«  
Den rasler og styrter den blodige Steen,  
Og knaser omliggende Offerbeen!

Den gothiske Steenmasse kneiser,  
Brunrødlig skummel i Maaneglands.  
I mørkeblaae Luft sit Spir den reiser,  
Om Muren Dødninge rangler i Dands.  
Fra lange Blyevindve en Straale iler  
Til Alterets Crucifix og smiler:  
»Du seirer vist,  
Du hvide Christ!  
Snart skal den vilde nordlige Zone  
Neie sig for din Tornekrone!«

Olaf Tryggesøn lander i Norge.  
Brat synger han Messer paa hviden Strand!  
Fra skumle, sydlige Borge  
Bringer han Munke til Klippeland.  
Alt mere den christne Troe sig udbreder;  
Men mægtige Hakon Bønderne leder.  
7 For gamle Troe  
I Fædreboe  
De møder Olaf med tapper Ære -  
Men Konningen splitter de samlede Hære!

Høit galer Hanen ved Midnatstide;  
Jarl Hakon slagter sin Søn.  
Han drager den rygende Kniv af hans Side  
Og synker i Lunden, og gjør en Bøn.  
»Christe! forstyr ej de straalende Aser.  
Tag dette Offer, mit Hierte raser!  
Og giv os Held!  
Forlad vort Field!«  
Men Uglen flagrer paa Rotas Bryst  
Og tuder med dæmpet, varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Ætheren velte.  
De lyne, de lyne afsted!  
Høit opflammer Luren de christne Helte,  
Hvor Olaf stevner er Lykken med.  
Foran ham bæres Verdens Befrier,  
Rundt om lyder Psalmer og Litanier;  
Med korsdannet Sværd  
Han fører sin Hær.  
Foran ham iler de seirende Rygter!  
Forladte Hakon fnyser og flygter.

Afsted paa den vrindskende Ganger han travet.  
Den standser ved Gaulaae, med Skum bedækt  
»Blev alle Nordmænd end feige Slaver,  
Saa skiender jeg ej min ældgamle Slægt.«  
Med Taarer sin sidste Ven han dræber,  
I Gangerens Blod han sin Kiortel klæber.  
8 »Nu troer du mig død!  
At mit Blod her flød;  
Men Olaf giv Tid, jeg har Kiemper i Nor,  
Og paa min Side strider Tyr og Thor.«

Saa knittrende vrede hans Øine skule;

Han iler til grantakte Field;  
Og skiuler sig i en skummel Hule,  
Med Thormod Karker sin frigivne Træl.  
En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.  
Der sidde de tause, Trællen gyser!  
Den ene ej troer  
Den andens Ord.  
Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;  
Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det sagte i Hulens Mørke,  
Og Asa Hermod for Hakon staaer.  
»Guderne sætte Lid til din Styrke!  
Giv Olaf Christen sit Banesaar!  
Guldaarer den yndige Freya græder.  
Ha skal en sydlig korsfæstet Misdæder  
Forstyrre os her?  
Gaae, sving dit Sværd.  
Med Olafs Blod vore Altre bestænk!  
Da skal du sidde paa Valhals Bænk.«

Saa taler den røde Skygge og svinder,  
Men Trællen vaagner forfærdet op.  
»Jesus stod for mig med smilende Kinder  
Og pegede paa din blodige Krop!«  
»Ha usle Slave! frygt Tordnerens Torden!  
Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?  
9 Formaster du dig  
At forraade mig?«  
»Nej!« gyste Trællen med frygtende Sind;  
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme,  
Og Karker ræddes ved dette Syn.  
»Hvi saa jeg ham nylig i Blod at svømme?  
H vi trækker han saa med det høire Bryn?  
Han er dog en Røver, som Norge skiender.  
Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.  
Til Olaf jeg gaaer  
Og en Guldkiede faaer!«  
Saa hvisker han bleg i den sorte Grube  
Og zitrer - og udskierer Jarlens Strube!

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.  
»Her er han! her flygted han hen!«  
Som Fossen med brusende, knusende Vælde  
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.  
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe  
Og Olaf skuer med smilende Læbe  
Tæt ved sin Fod  
Hakon Jarl i Blod.  
»Den ypperste Hedning faldt! jeg er hevnet.  
Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet!«

Det ruller i Horizontens Himmel  
Og sagtelig skielver Hav og Jord.  
De gamle Guders brogede Vrimmel  
Forsvinder, og kommer ej meer til Nord.  
Istedet for Lundens ærværdige Minder  
Man idel Kirker og Klosterer finder.  
10 Kun hist og her  
Man fiern og nær  
En Høi og en opreist Kampesteen skuer,  
Som minder om Oldtidens slukte Luer.

## LØVERIDDEREN.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,  
Fra klare Safirhvælvning Maanen straalere  
Igiennem duftopfyldte svale Linde  
Til Engens lukte Lillier og Violer;  
Rødt gløder gyldne Spir fra Borgens Tinde  
I Flodens fulde sortblaae Jaspisskaaler.  
Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider  
I stille underlige Midnatstider.

Og som han kommer ind hvor Skovens Grene  
Saa tæt og dæmrende en Lund indhegner,  
Hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,  
Hvor blegere den blege Straale blegner,  
Da hører han det rasle giennem Stene,  
For brede Bug det høie Straae nedsegner.  
En saaret Løve brølende forfølger  
En Lindorm, som sig giennem Græsset bølger.

Dybt Løven slaaer med convulsivisk Vælde  
Sin Kloe i Ormen, for sit Saar at hævne;  
Da vender den sig langsomt og vil fælde  
Sin Fiende i det rædselsfulde Stevne.  
Det tykke Hoved mosbegroet af Ælde,  
Den gule Bug, som vil af Ædder revne,  
Den lange Braad, de Øine blodigrøde,  
Alt dirrer Løven frygteligt imøde.

11

Da raaber den bestæd i stor Ulempe:  
»Red mig fra den som mig mit Liv vil røve!  
Kom mig til Hielp, du staalbeklædte Kiempe,  
Som fører i dit Skiold en gylden Løve;  
Som den jeg staaer i Brand, o kom at dæmpe!  
Lad Ormens Pandeskal dit Glavind prøve.  
Da skal jeg altid vandre ved din Side.  
I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.«

Og Kongen drager brat sit Sværd hin brede;  
Tæt under glatte Skiel han vender Odden.  
Hans Øine gnistrer frygteligt med Vrede,  
Han borer Staalet lige ind til Klodden.  
Da rangler Ormens Ledemod saa lede,  
Den skeler hvæsende og viser Braadden;  
Og Kongen bliver bleg og heel forfærdet,  
Han ryster som et Løv og taber Sværdet.

Da slynger Ormen slimbeklædte Hale  
Heel smidig rundt omkring sin Fiendes Lemmer,  
Og kryber taus med ham til Biergets Sale,  
Hvor Nat og Mulm de fæle Syner giemmer.  
Paa Veien uophørligt Haner gale.  
Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet stemmer.  
Da revner det, de faste Stene gunge,  
Og Hesten vrindsker under Ormens Tunge.

»Børnlille! kom I elleve Unger mine.  
Her er en ringe Brad. I Morgen mere!«  
Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,  
Og graadig deres Bytte de fortære.

»I Morgen skal I Manden faae!« De hvine.  
»For denne Gang I skal fornøiet være.«  
12 De lyde Moderen, men fælt de tude  
Og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet  
Omkring i Biergets fæle sorte Hule.  
»Ak var mit gode Sværd mig ei berøvet,  
Da friede jeg mig let af denne Kule.  
Da dræbte jeg de Orme ufortøvet,  
Og klemte dem med Skioldets stærke Bule,  
Og favned atter hierteligt imorgen  
Min Fæstemøe, min Fylla, hist paa Borgen.«

Og see ved Maanens hvide Midnatsluer,  
Som falder i en Ridse giennem Bierget,  
Et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,  
Hvormed en Kiempe fordum sig har værget.  
»Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,  
Thi Skiebne har sig ei mod mig forsværget.«  
Saa raaber han og seer paa Sværdet nøie,  
Og bittre Taarer brister af hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,  
Den stærke *Adelring* han har i Hænde,  
Der farvede med Blod saa mangen Pande  
Og gjorde paa saa mange Helte Ende.  
Kong *Sigfreds* Sværd, den Helt som alle Strande  
Blandt Kiemper monne første Rang tilkiende,  
Og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,  
Og nu, ved dette Mærke atter funden.

»Saa skulde du din lyse Bane ende  
I dette Mørke, mellem grumme Trolde.  
Dit kiekke Hierte brast i stor Elende  
13 Da under disse sorte skumle Volde!  
Saa let kan Lykken sig i Livet vende.  
Jeg slaaer saa længe som dit Sværd kan holde.  
Du var min Ven, din Død jeg vist skal hævne.  
Hvor der er Mod der mangler ikke Evne.«

»Afsted! afsted! hvi vil jeg længer tøve  
I denne Hule mellem Skræk og Jammer?«  
Han Sværdet slaaer mod Flinten for at prøve  
Om det er stærkt, og Bierget staaer i Flammer!  
De største Klippestykker kan han kløve.  
Da vaagner op den mindste Orm og stammer:  
»Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile  
Da vil du neppe ad din Skiebne smile.«

Men Kongen svarer: »Dybt mit Glavind bider!  
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.  
I straffes skal ved disse Midnatstider.  
De store Led i eget Blod skal findes.  
Det Onde med det Gode altid strider  
Og vinder til det evig overvindes.  
I vog saamangen Helt i disse Sale,  
Det kan kun eders Hierteblod betale.«

»Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange.«  
Hun vaagnede og vilde Fangen sluge,  
Men da hun skued Sværdet blev hun bange,  
Og gav sig til skielve og at ruge.  
»Det Guld og Sølv som er i Fieldets Gange  
Det maa du bringe frit herfra og bruge.  
Kast Adelring kun ned i Biergets Rifter,  
Et evigt Venskab her med dig jeg stifter.«

»Jeg kaster ei mit Sværd, dets Ægge bider,  
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.  
Du dræbes skal ved disse Nattetider,  
Din store Krop i eget Blod skal findes.  
Det Onde med det Gode altid strider,  
Og vinder til det evig overvindes.  
Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,  
Det skal du med dit Hierteblod betale.«

»Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!  
Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.  
Din Fylla sidder fængslet her i Fieldet.  
Luk hende ud, I er hinanden værde!  
Et Nøglesnippe, rustent og forældet,  
Er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.  
Kom, buk dig, tag det, end din Elsktes Jammer,  
Bring Fylla af det fugtigmørke Kammer.«

»Min elskte Pige nager ingen Kummer!  
Mit Hierte siger hun er ei i Fare.  
Hist paa sin Faders Borg hun roligt slummer,  
Omskandset af Guds hellige Engleskare.  
Ei mindste Myg om hendes Leie summer.  
Du lokker mig forgieves i din Snare.  
Mit Sværd skal i dit seige Blod sig klæbe,  
Døe Slange! med den sidste Løgn paa Læbe.«

Brat Ormen og de fæle Øgleunger  
Saa gispende i Græsset ned maa bide.  
Da fylder Hulen Gift og Ormetunger,  
Han vader dybt i Slangeblod hin hvide.  
Forgieves han i Biergets Side stiunger,  
De Kampestene viger ei tilside.  
15 Han kan ei bryde gennem sorte Lukke,  
Snart maa han ned i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side  
En vældig Skraben og en Stemme raabe:  
»Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide!  
Her smuldrer Stenen skiør, her kan vi haabe.  
Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide  
Med mine Kløer, saa kiempe vi tilhobe.  
Den haardeste Natur tilbageviger,  
Bestormet af en Løve og en Kriger.«

Og Løven grov og Kongen vældigt stødte  
Med skarpen Adelring, saa Fieldet rysted;  
Thi Ormene alt meer og mere blødte,  
Den fæle Edder steeg ham op til Brystet.  
Snart begge Kiemperne hinanden mødte.  
At blive længer der dem ikke lysted.  
De vandred begge trætte ned i Dalen,  
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aae, som mellem Blomster dandser,  
Kong Didrik sig ved Løvens Side sætter.  
Det blanke, haarde, blodbestænkte Pandser  
Han med den lyse Morgenbølge tvætter.  
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;  
Og saftig Frugt den matte Kiempe mætter.  
Til fierne Borg saa længselsfuld han smiler,  
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

»Ak herligt synger du, du muntre Sanger!  
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige;



Og yndigt, Rose! du i Busken pranger;  
16 Dog sørger jeg, thi her er ei min Pige.  
O havde jeg kun dig, min rappe Ganger!  
Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,  
Og ile did, og kysse af sin Slummer  
Den Elskede, og glemme al min Kummer.«

Det hørte Løven i hans Skiød og smilte:  
»Jeg kan med dig saa vel som Hesten vanke!  
Kom sæt dig paa min Ryg.« Derpaa de ilte,  
Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.  
Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;  
Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.  
Forfærdet Fylla saae sin Beiler trave  
Paa sieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Lilliehænder  
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.  
Erkiendtligt Løvens høie Hjerter brænder,  
Den blev sin hele Levetid paa Borgen.  
Taknemlighed er al den Fryd den kiender.  
Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen  
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage,  
Den tiener Kongen alle sine Dage!

## ELLEHØIEN.

Paa hede Dag den svale Aften fulgte,  
Der glimted Purpur bag de sorte Grene,  
Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt reed og grubled henrykt ene,  
Mens tætte Skov de røde Roser dulgte,  
Hvor Nattergalen skiult sin Rede bygged.

17

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged  
Med sine venliggrønne Lindekroner  
For stærke Vindpust og for lumre Varme.

Sødt tryllet hen af Somrens Aftentoner  
Jeg sank i Græssets blomsterklædte Arme  
Og lytted smilende og slumred ind.

Da vaagned jeg igien thi Høien bæved.  
En guldhaarfager Møe med Rosenkind  
Sig svævende og rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde  
Mit Hjerter mod det blanke Pandser slog,  
Jeg vilde tale, men jeg kunde ikke.

Og see en anden Møe steeg op og tog  
En Haandfuld Vand af klaren Sølvkilde  
Og stirred hen paa mig med kielne Blikke.

Hun stænkte mig: Hvad gjør du her saa silde?

Der skal dig intet Onde vederfares,  
Frygt ei du smukke staaibeklædte Kiempe.

Nei, sang den anden med sin søde Stemme,  
Men Undertegn her skal dig aabenbares,  
Som i dit Liv du aldrig meer vil glemme.

Sin Rislen monne Sølvkilden dæmpe,  
For Lyden af den skønne Sang at høre,  
Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Øre,  
Bag Nattens Trylleslør kun smilte Glæde,  
Alt lytted til den hulde Sangerinde.

18

Klart blinkte Søens blaa henspændte Klæde,  
Hvor Fisken svam og legte med sin Finde,  
Og atter aabned sig den lukte Rose.

Den rødmed gennem Nattens Sølvtaare;  
Og Lillien som klæder sorte Baare  
Den smilte hist i dybe Taagemose.

Skiønt sang hun, men jeg skielved dog saa saare,  
Thi noget rædsomt lød i hendes Stemme,  
Som ei jeg tolke kan men kun fornemme.

Følg, sang hun, følg os ind i dunkle Field,  
Hvor græsbeklædte Væg for Stormen luner.  
Følg, sang hun, følg os ind i aabne Bolig.

Der skal jeg lære dig at kaste Runer;  
Men toe dig først i dette Kildevæld,  
Saa bliver du med Alferne fortrolig.

De Blomster som du her paa Høien skuer  
De spragle meget skønnere derinde,  
Som Græs Smaragderne i Bierget funkler.

Følg med, gientog den anden Sangerinde.  
Rubinen der langt meer end Rosen luer,  
Safirens Blaae Kierminderne fordunkler.

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer  
Og greb om Korset paa mit Sværd og tænkte:  
Saa høit et Loft dog ikke der du skuer!

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.  
Kom Ungersvend hvi bliver du tilbage?  
Hun smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

19

Du dræbe skal den stærke Ædderdrage  
Og faae det røde Guld hvorpaa hun ruger,  
Du lære skal den stærke Biørn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger  
Hvis nu du ikke med i Hulen følger,  
Min Mening jeg dig længer ei fordølger.

Da blev jeg mod, thi mine matte Arme,  
Som vilde hævnende mit Glavind svinge,  
Sank langsomt ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Døden mig at bringe.  
Da rysted Morgenhanen med sin Vinge,

Den gol - og hun forsvandt i Biergets Sale!

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole  
Og ilte fra de fæle Rædselsteder,  
Mens Solen slukkede de mindre Sole.

Vogt unge Kiempe dig for slige Høie,  
Den lumske Død der Blomsterne beklæder,  
Og Trolden suger Blodet af dit Øie.

## GULDHORNENE.

De higer og søger  
I gamle Bøger,  
I oplukte Høie  
Med speidende Øie,  
Paa Sværd og Skiolde  
I muldne Volde,  
20 Paa Runestene  
Blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter  
Anede trylle;  
Men i Mulm de sig hylle,  
De gamle Skrifter.  
Blikket stirrer,  
Sig Tanken forvirrer.  
I Taage de famle.  
»I gamle gamle  
Hensvundne Dage!  
Da det straalte i Norden,  
Da Himlen var paa Jorden,  
*Giv et Glimt tilbage!*«

Skyen suser,  
Natten bruser,  
Gravhøien sukker,  
Rosen sig lukker.  
De øvre Regioner  
Toner!  
De sig møde, de sig møde,  
De forklarede Høie,  
Kampfarvede, røde,  
Med Stierneglands i Øie.

»I som raver i blinde,  
Skal finde  
Et ældgammelt Minde,  
Der skal komme og svinde!  
Dets gyldne Sider  
Skal Præget bære  
Af de ældste Tider.

Af det kan I lære.  
Med andagtsfuld Ære  
I vor Gave belønne.

Det skønneste Skønne,  
En Møe  
skal Helligdommen finde!«  
Saa synge de og svinde.  
Lufttonerne døe!

Hrymfaxe den sorte  
Puster og dukker  
Og i Havet sig begraver.  
Morgenens Porte  
Delling oplukker,  
Og Skinfaxe traver  
I straalende Lue  
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.  
Dugperler bade  
Blomsterblade,  
Som Vindene gyngede.  
Og med svævende Fied  
En Møe hendandser  
Til Marken afsted.  
Violer hende krandsere.  
Hendes Rosenkind brænder,  
Hun har Lilliehænder.  
Let som en Hind  
Med muntert Sind,  
Hun svæver og smiler;  
Og som hun iler  
Og paa Elskov grubler -  
22 Hun snubler!  
Og stirrer og skuer  
Gyldne Luer,  
Og rødmer og bæver  
Og zittrende hæver  
Med undrende Aand,  
Af sorten Muld,  
Med sneehvide Haand,  
Det røde Guld.

En sagte Torden  
Dundrer!  
Hele Norden  
Undrer!  
Og hen de stimle  
I store Vrimle,  
Og grave og søge  
Skatten at forøge.  
Men intet Guld!  
Deres Haab har bedraaget.  
De see kun det Muld,  
Hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder!!

Over Klippetinder  
Det atter bruser.  
Stormenes Sluser  
Bryde med Vælde.  
Over Norges Fjælde  
Til Danmarks Dale  
I Skyernes Sale,  
De forklarede Gamle  
Sig atter samle.  
23 »For de sieldne Faae  
Som vor Gave forstaae,  
Som ei Jordlænker binde,

Men hvis Siele sig hæve  
Til det Eviges Tinde,  
Som ane det Høie  
I Naturens Øie,  
Som tilbedende bæve  
For Guddommens Straaler,  
I Sole, i Violer,  
I det Mindste, i det Største,  
Som brændende tørste  
Efter Livets Liv,  
Som - o store Aand  
For de svundne Tider!  
See dit Guddomsblik  
Paa Helligdommens Sider,  
For *dem* lyder atter vort Bliv!  
Naturens Søn,  
Ukiendt i Løn,  
Men som sine Fædre  
Kraftig og stor,  
Dyrkende sin Jord,  
Ham vil vi hædre,  
Han skal *atter* finde!«  
Saa synge de og svinde.

Hrymfaxe den sorte  
Puster og dukker,  
Og i Havet sig begraver.  
Morgenens Porte  
Delling oplukker,  
Og Skinfaxe traver  
24 I straalende Lue,  
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov  
Øxnene trække  
Den tunge Plov,  
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,  
Og en Gysen farer  
Igiennem Skoven.  
Fugleskarer  
Pludselig tier.  
Hellig Taushed  
Alt indvier.

Da klinger i Muld  
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage  
Funkler i de nye Tider.  
Selsomt vendte de tilbage,  
Gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver  
Deres gamle Tegn og Mærker.  
Guddomsglorien ombæver  
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!  
Snart maaskee de er forsvunden.  
Jesu Blod paa Herrens Alter  
Fylde dem, som Blod i Lunden.

Ikke det ærværdigt Høie!  
Sætte dem som Pragt tilskue  
For et mat nysgierrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage!  
Visse Time du er kommen.  
Hvad de gav de tog tilbage.  
Evig bortsvandt Helligdommen.

## VALRAVNEN.

De gule Silkeseil, som Vinden fylder,  
Hiemlede bugnende den lette Snekke.  
Mens Aftensolen ranke Mast forgylder  
Frue Sigrid sidder paa det høie Dække.  
Da bovner Havet brat med sorte Bylder,  
Da pibler Vandet ind af dybe Sprække.  
Den vilde *Valravn* høit i Masten synger,  
Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Frue Sigrid skuer Ravnene i det Høie,  
Da blegner hendes røde Rosenmund,  
Da trænger Taaren frem i hendes Øie,  
Thi Skibet truer med at gaae til Grund.  
O Valravn! hvis mit Ønske du vil føie,  
Da skal du faae af Guld vel femten Pund!  
Tæm Stormen, bring mig paa den sikke Jord;  
Leed Skibet varligt i sin stille Fiord.

Med Guld man ei belønner dierve Helte!  
Af Guld, Frue Sigrid, har jeg meer end du.  
26 For Guld jeg ei en Bølge bort vil velte;  
Dog rører mig din ængstelige Hu.  
Giv mig den Skat, du skiuler bag dit Belte,  
Da skal jeg tæmme Søens Storm og Gru,  
Da skal jeg dybt henstyrte ned i Pølen  
Den Havmand, som har klynget sig til Kiølen.

Hvad skiult jeg under Purpurbeltet giemmer,  
Det, vilde Valravn! maa du gierne faae.  
For ringe Løn den større du forglemmer,  
Det er til Stegerset de Nøgler smaa.  
Hvis du mod Havets Magter kiek dig stemmer  
Du gierne der din Føde hente maa.  
Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster  
Og Ravnene flagrer bort fra gyldne Master.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Vinger  
Han med den frygtelige Havmand kiemper.  
Den fraadbedækte Bølge let han tvinger,  
De vilde Storme med sit Blik han dæmper.  
Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;  
Og sagte Vind sig efter Snekken lemper.  
Alt mere taber sig den stærke Torden;  
Frue Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang ad Qvel,  
Ved klaren Søe, der svømmer langsomt Karpen.

Beständig risle sagte Kildevæld.  
Hun tænker paa sit Norge og paa Sarpen.  
I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held!  
Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.  
Da vender det sig under hendes Bryst!  
I rædsom Grubien svinder hendes Lyst.

27

Ak grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde!  
Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.  
Det er saa dæmrende, det er saa silde.  
Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.  
Ak, grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde!  
At tale meer den Blege mægter ei.  
Sig Espen over hendes Tinding hvælver;  
Som hun den sveder koldt og ængstlig skielver.

Fem Maaneder forgaae, saa bringer hun  
Et Barn til Verden under bitter Klage.  
De døbe det i mørke Midnatstund,  
Fordi at Trolden intet skal opdage.  
Det er en Søn, som Rosen rød og rund.  
Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.  
I skiulte, dybe Grotte døbes han,  
Med Kildens isnende, chrystalne Vand.

Han voxer til, og i det hele Rige  
Er ingen Dreng saa deilig og saa yndig.  
Han er saa munter og saa flink tillige;  
Hans Blik er brændende, hans Tale fyndig.  
Han tænker kun paa Kampe og paa Krige.  
Den stolte Ganger kan han tæmme myndig.  
Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare;  
Hvergang hun seer ham svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue;  
Kong Alf sin ædle Husbond har hun mistet.  
Med Taarer stirrer hun i Solens Lue;  
Det arme Hierte har kun Sorger fristet.  
Da hører hun en Lyd, og hun maa grue,  
Den vilde Valravn har sig sagte listet  
28 Ad aabne Vindve ind, paa Egebord  
Den sætter sig og synger disse Ord:

Rige Fugl kommer susende,  
Kommer brusende,  
Over Bierge og Dale.  
Seer du vel, du fattig Fugl!  
Hvor mine Fiere de prale?  
Fattig Fugl kommer hinkende,  
Kommer linkende,  
Over Ager og Enge.  
Seer du vel, du rige Fugl!  
Hvor mine Fiere de hænge?

Husker du  
O Dronning nu  
Da du paa Bølgerne hinked?  
Da var du den fattig Fugl,  
Da ad den rige du vinked.

Valravn kommer susende,  
Kommer brusende,  
Over Bierge og Dale.  
Dronning riig!  
Naar vil du mig

Nu med dit Foster betale?

Da svimled Dronning Sigrig langsomt hen.  
Den hulde Qvinde blegner som en Lillie.  
Flye! sukker hun, du Mørkets fæle Ven!  
Min Bøn skal kiempe mod din onde Villie.  
Hun kor ser sig - da flygter den igen;  
29 Men spottende den dandser først paa Tillie  
Og synger: Ingen Bøn mig staaer imod!  
Jeg slukke vil min Tørst i christent Blod.

Ung Harald axler sit Skarlagenskind.  
Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.  
Saa triner han i Høieloftet ind.  
Kier Moder min! du sige mig din Q vide!  
Hvi er du bleg, min Moder, som et Liin?  
Betroe din Søn ved stille Midnatstide  
Hvad der saa længe naget har dit Hierte.  
En meddelt Smerte er en mindre Smerte.

Da sukker Sigrig efter lange Bøn:  
O Harald! der er Skabninger henede,  
Som drive deres Ondskab skiult i Løn,  
Som Herren skabte i sin grumme Vrede.  
Her vandrer om en grusom Trold, min Søn!  
Fra hvem at frelses vist enhver maa bede.  
Hans blodigrøde Øie rædsomt skuler.  
Hver Aften kommer han af sine Huler.

I fordums Dage var han høi og stor  
og voxen som en dierv og ædel Kiempe;  
Men Jesu rene Lære i vort Nord  
Har lært de onde Aanders Stolthed dæmpe.  
Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,  
Dog stor nok til at øve sin Ulempe.  
Vee den som falder i hans grumme Hænder.  
Ja svared Harald, jeg hans Rygte kiender.

Da Dronning Sigrig tunge Taare fælder.  
Hvad der er hændet hun ham siger nu.  
30 Ung Harald rolig til sit Sværd sig hælder,  
Og hører hende uden mindste Gru.  
Ak Harald! Qval og Kummer mig forælder,  
Nu veed du alt, og du er rolig, du?  
Da hæved Sønnen rask det blanke Øie,  
Og talde, mens han stirred i det Høie.

En Sommernat, min Moder, i en Lund  
Jeg mellem svale, høie Blomster laae.  
Mildt dyssedes jeg ind i sagte Blund,  
Thi Nattergalen monne yndigt slaae.  
Da aabnedes for mig i samme Stund  
Lidt efter lidt det høie Himmelblaae.  
En Engel sank mig smilende imøde,  
Forunderlig omstraalt af Morgenrøde.

Han viste mig en Kiede, som sig rækked  
Fra Himlen ud, den klang som Fryd og Klage.  
Halvsynlig den sig rundt om Jorden strækked,  
I mange Bugter vendte den tilbage.  
Med Blodstænk var den ofte heel bedækket;  
Paa mange Steder Leddene var svage.  
Af blandet Erts den slyngte sig om Muldet;  
Først Guld, saa Sølv, saa Jern, saa atter Guldet.

Da raabte Englen med sin klare Stemme:  
Du *Skiebnens Kiede* seer, som hænger ned.



Den sluttet er! Dens Løb kan intet hemme!  
Alt ordnes ved en stræng Nødvendighed.  
Han svandt, men aldrig jeg min Drøm skal glemme.  
Jeg saae mig som et ringe, blodigt Led.  
Jeg frygter ei, jeg gaaer naar Skiebne kalder.  
Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder!

31

Det hviner giennem Nattens sorte Skye.  
De grumsethvide Bølger slaae paa Land.  
De stærke Vinde kaste høit med Gny  
En skotlandsk Snekke paa det hvide Sand.  
Til Kongeborgen strax de alle tye.  
En deilig Møe og tretten dierve Mand.  
Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyst!  
Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bielker i den dunkle Lund,  
Minona gaaer med Harald Arm i Arm;  
Sødt aander hendes røde Purpurmund,  
Det ranke Liv omslynger han saa varm.  
Det er i Vaar en deilig Aftenstund.  
De synke begge tause Barm til Barm.  
Da synger Nattergalen saa vemodig,  
Og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig!

Nu tæt de føie stærke Bielker fast;  
Alt vugges Snekken af den milde Strøm.  
Nu hæve de paa Dækket ranke Mast.  
Minona favner Harald elskovsøm.  
Hans kiekke unge Hierte slaaer saa fast.  
Hun seiler bort. - Som vækket af en Drøm  
Han staaer og skuer med det vaade Øie  
Den glatte Kiøl de klare Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Frue Sigrids Sorg forsvinder,  
Den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.  
En sagte Rødme livner hendes Kinder,  
Og Taaren fra det blide Øie flygter.  
I Styrke Harald meer og mere vinder.  
Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter.  
32 Din matte Kloe min Søn vist aldrig slaaer.  
Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vanker om saa længselsfuld,  
Han ganger for sin Moder ind at stande.  
Minona er saa elskelig, saa huld!  
Hun vinker mig til Skotlands fierne Lande.  
Giv mig et Skib med Kiemper og med Guld  
Og lad mig pløie Havets salte Vande.  
Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,  
Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Frue Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind.  
De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte.  
Saa triner hun i Skovens Mørke ind  
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.  
Der sidder han med Haanden under Kind,  
I Klæder som for Kulden kun beskytte;  
Med Bibelen i sine matte Hænder.  
Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

Hil være dig ærværdig gamle Mand!  
Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.  
Ung Harald drage vil til fierne Land,  
Hans sande Skiebne længes jeg at vide.

Du læser Stiernerne! See der om han  
Skal smædelig ynkværdig Døden lide.  
Forjag hans ømme Moders sidste Smerte,  
Da skal hun takke dig med lettet Hierte.

Den Gamle reiser sig af lune Vraa;  
Med blottet Hoved, foldet fromme Hænder  
Han træder ud og stirrer i det Blaa,  
33 Hvis røde Tegn hans gamle Øie kiender.  
Sædvanligt, siger han, de Stierner staae;  
En eeneste med selsom Ild kun brænder.  
Vær trøstig! thi jeg seer at Harald kan  
Paa *Havet* dræbes ei, og ei paa *Land*.

Da funkler som en Stierne i det Høie,  
Ved Eremitens trøstelige Ord,  
Af Glæde Dronning Sigrids skønne Øie.  
Nu jeg min Søn til Havet fro betroer!  
Nu maa han gierne salte Bølger pløie.  
Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.  
Han sidde skal paa Tingets høie Steen,  
Naar Graven længst har smuldet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,  
Den lange Drage hvidsler under Øe.  
Nu høit i Raee de hvide Seil man heiser.  
Den stolte Byrde vugger paa sin Søe.  
Ung Harald ganger Aftenen før han reiser  
I Lunden ud, hvor først han saae sin Møe.  
Alt synes ham saa seent, han ønsker: Gid  
Jeg havde Vinger, for at flyve did!

Da hvidsler Buskene i Nattens Vinde,  
Da lyder fierne, svage Hundeglam.  
De blege Lygtemænd i Mosen svinde,  
Og Snogen nærmer sig saa mild og tam.  
Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,  
Paa Ryggen bærer hun en *Fiederham*;  
Mildt smile hendes runkne, gule Kinder.  
Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder!

34

Ung Harald undrer sig, dog ei han bæver;  
Kun selsomt higende hans Hierte slaaer.  
Den store Fiederham han langsomt hæver.  
Af brogetskiønne Fiere den bestaaer.  
At klæde sig deri hans Ønske kræver;  
Den underlige Drivt han ei modstaaer.  
Han flyve kan, han hæver sig, men længe  
Han svæver kun ad lave, flade Enge.

Hvi tøver jeg? hvad holder mig tilbage?  
Jeg er i Skotland inden Morgen gryer.  
Saa stiger han i Luften som en Drage,  
Og suser under Himlens høie Skyer.  
Hans Vinger over Havet Flugten tage.  
Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Byer.  
Han seer sig ene under Himlen flyde.  
Dybt under ham de sorte Bølger bryde.

Da klapprer det i Luften og han skuer  
Den gyselige Ravn at nærme sig.  
Dens Øine flammer som to røde Luer.  
Ei Harald! skal jeg eengang finde dig!  
For første Gang ung Haralds Hierte gruer,  
Den skønne Yngling blegner som et Liig.

Af rædsom Angest svulmer høit hans Bryst,  
Han hæver sørgeligt sin hulde Røst:

Jeg seer det nytter ei mod Skiebnen stride!  
Jeg er dit Rov, Gud staae mig bi i Nøden!  
Men førend du mig grum vil sønderslide,  
Und mig en salig Stund i Morgenrøden.  
Minona er min Brud! lad mig nedglide  
Til hendes Buur og henrykt glemme Døden  
35 I Elskovs Favn, da skal jeg sikkert komme  
Til dig igien, naar korte Frist er omme.

Fast holder Ravnens Kløer ham i det Høie;  
Den stirrer paa ham med begierligt Mod.  
Skiønt gierne strax min Lyst jeg vilde føie,  
Skal jeg dog vise dig at jeg er god.  
Saa hug den ud ung Haralds høire Øie;  
Saa drak den Helvten af hans Hierteblod.  
Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende  
Til Jorden ned, nu er du god at kiende.

Ung Harald synker langsomt ned med Taare  
Fra Skyen i den lavere Natur.  
Han hviler sig paa sorte Dødningbaare,  
Som staaer ved Kirkens høie røde Muur.  
Tung er hans Gang, men o han elsker saare!  
Han raver til Minonas Jomfrubuur.  
Han skielver bleg ved Døren, thi hans Mod  
Har Trolden drukket med hans Hierteblod.

Minona kom, før Haralds Hierte brister!  
Endnu det banker blødende for dig.  
Paa Jorden du din elskte Harald mister.  
Du seer ham atter udi Himmerig!  
Minona kom, o kom mit Hierte brister;  
Lad mig dog eengang først omfavne dig!  
Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,  
Mens Døden raller i hans kolde Bryst.

Da kommer hun. O Naade i det Høie!  
Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.  
Der rinder Blod og Taarer af hans Øie,  
36 Rødt klæbe sig hans lange gule Haar!  
Minona, kom! betragt mig ganske nøie.  
Jeg er en Skygge ei, mit Hierte slaaer  
Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.  
Kom, læg din varme Haand paa Haralds Hierte.

Da standser brat Minonas Taarer stride,  
Da falmer hendes Purpurlæber blaa,  
Da bliver Kindens røde Roser hvide,  
Da bliver Issens sorte Lokker graae.  
Alt hvad han leed og hvad han end skal lide  
Fortæller han, mens Favn mod Favn de staae.  
For sidste Gang i Elskovs søde Lyst  
De smelte sammen klynget Bryst mod Bryst.

Lev vel, Minona! nu jeg frygter ikke.  
Hist aabner Faderen sit Himmerig.  
Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke,  
Og glem at Harald var ulykkelig.  
Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.  
Lev vel, Minona! Himlen signe dig.  
Saa favnede han bleg sin elskte Møe,  
Og svang sig høit hen over saltens Søe.

Det brystne Øie stirrer - han er svunden!

Hun staaer tilbage paa det kolde Muld.  
Da blusser hun, da synker hun i Lunden,  
Da beder hun til Himlen andagtsfuld:  
Du, som ved Daaben er med mig forbunden,  
Du, som paa Jorden var saa god og huld,  
Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bølge,  
Lad mig i Luften høit min Harald følge!

37

Da vifter Buskene i Morgenvinde,  
Da lyder Nattergalens fjerne Sang,  
Da rødmer Solen mildt fra Fieldets Tinde,  
Da dufter Blomsten fra den grønne Vang.  
Og langsomt triner frem en ung Hyrdinde,  
Paa Armen bærer hun en Fiederham.  
Sørgmodigt smiler hendes røde Kinder,  
Hun lægger den paa Græsset og forsvinder.

Og flux Minona sig i Hammen klæder,  
Høit svinger hun sig med behiertet Aand.  
Ei længer hendes brystne Øie græder,  
Hun flagrer hen i sieldne Klædebånd.  
De Fugle, som hun seer paa høie Steder,  
Dem dræber hun med Saxen i sin Haand.  
Med Kiempekraft hun sine Vinger slaaer;  
Men dog den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun i lave Luft det klynker;  
Hun lytter med et rovbegierligt Mod?  
Med Ørnens Flugt hun ned paa Stranden synker.  
Den er besprængt med Haralds varme Blod!  
Hun blusser smilende, ei hun sig ynker.  
Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod.  
Det eneste som Ravnens lod tilbage,  
Hans Troskabspandt i Elskovs hulde Dage!

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,  
Saa rædsomt hendes blege Læber lee.  
Hver Fugl hun møder i sin vilde Lyst  
Den klipper hendes skarpe Sax i tree.  
Da hæver Ravnens sig til sidste Dyst -  
Hun klipper som hun klippede i Sne!  
38 Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav  
Paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bølger bruse ikke længer,  
De skylle maanbestraalt paa runde Stene.  
Vemodigt Strandens Piil med Løvet hænger,  
Det hvidsler underligt i Lundens Grene.  
I Nattens Blaa sig Stiernens mat fremtrænger.  
En sølvklar Skye ved Maanen flyder ene.  
Det er Minona døende som svæver.  
Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver!

## NATUR-TEMPERAMENTER.

## **Phlegma.**

Østens lange, blege Strimmel  
Breder ud sin hvide Fold.  
Stiernen dør paa matte Himmel,  
Luften er saa vaad og kold.  
Perleduggens tætte Vrimmel  
Glindser fra den grønne Vold.  
Langsomt følger Bonden Ploven,  
Velter fugtigtunge Jord.  
Taus og sort sig hvælver Skoven,  
Uden Sange, uden Ord!  
Fieldet staar saa stump i Taagen.  
Hisset Valmuebusken groer.  
Nattens høitidsfulde Time  
Hen i Evigheden foer.  
Ingen Kirkeklokker kime  
Dødnings af dunkle Jord.  
Træt af store Midnatscene  
39 Sover mystiske Natur.  
Roligt muldne gamle Bene,  
Hisset bag den gamle Muur.  
Mat og kold kun Vinden bølger  
Hen i Dammens vaade Siv.  
Morgentaagefloret dølger  
Hvilende Naturens Liv.

## **Sangvinitet.**

Milde Saphirer paa Himmelens Bue  
Hæve den prægtige Hvælving med Ynde.  
Østkanten brænder med Rosernes Lue.  
Skovens qviddrende Sange begynde.  
Tusind Karfunkler i Solen vi skue.  
Guldgule Bølger i Floden sig skynde.  
Blomsten udfolder forføriske Blade,  
Boler med Solen i kiølige Bade.  
Elskov! Elskov!  
Venus Cypria!  
Dit Altar staaer  
I de svale Dale,  
I de skønne, grønne  
Duftende Hvælvinger,  
Hvor Philomela slaaer,  
Hvor den rislende Sølvbølge gaaer.  
Vellysten blusser paa svulmende Læber,  
Faunerne smile og Uskyld forsager.  
Lokkende Skiersild! som pirrende dræber!  
Helvedes Lue! som Æthren forjager!  
Sielen forsvinder, den høiere Sands.  
Dyret og Mennesket, Blomsten og Løvet  
Tørres, forstokkes og nærmer sig Støvet,  
Svungen i Straalens ophidsende Dands!  
40 Elskov! Elskov!  
Venus Cypria!  
Hvor den rislende Sølvbølge gaaer,

Hvor Philomela slaaer,  
I de duftende Hvælvinger,  
I de skønne, grønne  
Svale Dale  
Dit Altar staaer!

## **Color.**

Hvad sortner?  
Det er Himlens Bue!  
Hvad lysner?  
Det er Heklas Lue!  
Den stærkeste Kiempe i Nor,  
Den gamle *Thor!*  
Der staaer han, forvandlet til et Field.  
Hedder Hekla!  
Med lispandser om sit Bryst,  
Med Torden i sin Røst,  
Med gloende Tunge!  
Harniskpladerne runge!  
Paa hiin Side af det vilde Ocean  
Staaer hans Fostbroder *Vulkan!*  
Hedder Etna!  
Luende Blod paa den skielvende Jord  
Har de stænket i hinandens Spor.  
Da det gamle Rige svandt  
Grumt de sig forbandt,  
For pludselig eengang med Kiempevægt  
At knuse den nyere Slægt,  
Som myldrer mellem begge  
41 Deres Flintevægge.  
Nu raadslaae de sammen i den mørke Gang  
Saa lang,  
Under Europa.  
Frels os Jesus af Nazareth!  
Paa Engen hist to Roser stod,  
Fod ved Fod,  
I Ungdomsblod.  
See hvor de skilles ad ved en Kløft!  
Ved en bundløs Grøft.  
Den evige Vrede  
Har draget det flammede Sværd af sin Skede!  
Hvi bliver I alle saa blege?

## **Melancholie.**

Tordnen meer ei lyder.  
Maanen giennembryder  
Nattens brystne Skye.  
Spredt er Jordens Dampe.  
Himlens hvide Lampe  
Brænder klart paa nye.  
Intet Skrald  
Og Klippefald.

Allevegne Taushed ruger,  
Græsset Regnen suger.

Venligt Nattergalen  
Synger hist i Dalen  
Mellem Blomsterbed,  
Paa den Klippetinde  
Som for barske Vinde  
Nylig styrted ned.  
42 Dybt til Krat  
I dunkle Nat  
Bød et Øieblik den reise.  
Secler saae den kneise!

Hist i Blomsterdække  
Jordens lange Sprække  
Gaber sort og stor.  
Mildt ved Maanens Straaler  
Duftende Violer  
Sig ad Randen snoer.  
Snart en Broe  
Med freidig Roe,  
Dalens Hyrder her vil bygge,  
Over Døden trygge!

Sorgløst Kildevældet  
Risler nu fra Fieldet,  
I sin gamle Dands.  
Klippens Roser vinke,  
Himlens Stjerner blinke  
Med fornyet Glands.  
Skiønne Jord,  
I Nattens Flor!  
Dobbelt skøn er Midnatslunden  
Efter Rædselstunden.

Naar den *sidste* kommer!  
Naar den store Dommer  
Knuser eget Værk;  
Naar han Havet velter,  
Naar han Jorden ælter,  
Med sin Arm saa stærk,  
43 Skal en Nat  
Blandt Blomsterkrat,  
Mere klar, hvor ingen famle,  
Blidelig os samle!

## **DEN FREMBRYDENE VAAR.**

Engene grønnes og Skovenes Kroner  
Nylig fremsprungne Smaragder bedække,  
Ætheren lunes og Sangeren toner  
I den beknoppede, brydende Hække.  
Vinteren bort til de livløse Poler  
Flygter med Natten og Kulden og Taagen;  
Flora paa Leiets af friske Violer  
Opslaaer sit Øie sødtmilende vaagen.

Harpe! som hang paa de rimfrosne Grene,  
Hyllet i Snee og i rugende Mørke,  
Stum og forladt, medens Boreas ene  
Hyled en Liigsang i Vinterens Ørke,  
Harpe! din liss har Apollo bortsmeltet,  
Da han i Østen steeg frem i sin Lue.  
Straalende hænger du nu under Teltet,  
Med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,  
Stemme dig med sine sneehvide Hænder.  
Herligt bepurpres den kneisende Tinde  
Hist af den hvirvlende Kugle, som brænder.  
Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,  
Som i den mørkeblaae Vove sig taber,  
Lærkernes Slag vil jeg høre at dirre,  
Slaae dine Strenges og prise min Skaber!

44

Straale! som brænder i smægtende Øie  
Paa den uskyldige, elskende Pige,  
Straale! du Skiønhedens høieste Høie,  
Ned i mit bævende Hier te du stige!  
Elskende To! som i Skyggerne vanke,  
Indsmil mig Saligheds reneste Lue!  
Da skal min brændende, hellige Tanke  
Tone, og hvirvle til Himmels Bue!

Da skal de smilende unge Hyrdinder  
Nærme sig mig under skyggende Grene,  
Henrykt ved Bækken, som perlende rinder  
Over de hvide, sølvspraglede Stene;  
Svævende de om min Harpe skal dandse,  
Som deres Skiønhed at tolke kun stræber.  
Da skal jeg prydes med blomstrende Krands!  
Da skal jeg kyskes af blomstrende Læber.

Selve de søvløkte Oldinger høre  
Gierne min Sang, fra den mosgroede Hytte.  
Blidt skal de staae i de aabnede Døre,  
Og til vemodige Tonefald lytte.  
I deres gamle uskyldige Siele  
Forsaaets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge,  
Til de, fremkaldte af venlige Fiele,  
Nyde et Forsaar, evindeligt unge!

Hyrdens min Sang skal gientage og smile,  
Naar han om Aften med bøgende Vrimmel  
Skynder sig hjem til en qvægende Hvile,  
Stirrende hen paa den glimtende Himmel.  
Tit paa sit Rør skal han stræbe at ligne  
Strengenes Toner, som bævende vige.  
45 Da skal han føle Naturen, og signe  
Skiønhedens Gud, og omfavne sin Pige!

Ak, men hvad haaber jeg, mægtigt henrevet!  
Saligt indlullet i hellige Drømme?  
Blussende! freidigt! af Indtrykket drevet!  
Mens mine Tanker i Anelser svømme?  
Kan vel en Spurv, skiønt den saligt sig fryder,  
Tolke sin Salighed som Philomele?  
Kan vel min Sang, skiønt i Vaaren den lyder  
Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Ak der var *Een!* Skiønt fortæret af Smerte  
Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,



Og for Naturen det aabneste Hierte,  
Han kunde tolke hvad andre kun stamme!  
Rungsted! din lange og frugtbare Fure  
Grønnes som forhen og spirer og pranger,  
Mens ved de gamle og gothiske Mure  
Gravmuldet længst har omfavnet din Sanger.

Hellige *Evald!* i Dannemarks Skove  
Siger min Siel at forklaret du svæver.  
Bølgende over den krusede Vove  
Luttret din Aand giennem Roserne bæver.  
Lad den opløde de frostige Strengel  
Gyd i mit Bryst dine hellige Luer!  
Da skal mit Hierte i Harpen sig trænge,  
Da skal jeg tolke hvad nu kun jeg skuer!

46

## OLDINGEN VED WERTHERS GRAV

Aftenrøden  
Farver din Grav!  
De gamle Linde  
Omhvælve den.  
Violerne  
Bølge i dens høie Græs!

Du slumrer  
Den roligste Slummer!  
Dødens!

Skyggerne voxer.  
Aftenrøden svinder.  
Kun et blegguult Skier  
Tegner hvor den svandt.  
Skoven sortner.

Hist kommer en Flok  
Karle og Piger  
Fra Marken.  
De standse deres Sang,  
Og Pigerne  
Pege hid til Graven,  
Med skielvende Hænder,  
Og gaae en Omvei,  
Af Frygt for Selvmorderen,  
Som spørger i Skoven.

Werther!  
De frygte dig,  
Som hviler saa roligt  
Mellem Blomsterne.  
47 Dig gav Skiebnen et Hierte  
Som følte  
Natur og Gud!  
Det gav den faae.  
Dig gav Skiebnen det Held  
At finde et Hierte

Som følte med dit.  
Det gav den færre.

Du var lykkelig!  
Thi du nød  
Kierligheds Fryd.  
Men jordiske Sammenstød  
Hindrede Eders Siele  
I at forene sig  
Uforstyrret,  
I Guddoms-Harmonie  
Her!  
Da kastede du din Jorddragt  
I Graven,  
Og ventede hende  
Hisset!  
Og fandt hende.  
Nu frydes I!

Alderens Snee  
Dækker min Isse.  
Mit Hierte dør  
Langsomt;  
Min Vaar svandt hen  
Unydt;  
Thi jeg fandt ingen paa min Vei  
Som følte med mig.  
48 Jeg nød ikke  
Kierligheds Fryd.  
Mig venter ingen  
Hisset,  
Jeg forlader ingen  
Her.

Naar mit Hierte er brustent  
Og Menneskesværmen  
Trænger sig forbi min Marmorkiste  
I Capellet,  
Vil de sige:  
Han var lykkelig.  
Ak hvo var lykkeligst!  
Du eller jeg?

## **SAA DUGBESPRÆNGTE STAAE DE ROSER HER.**

Saa dugbesprængte staae de Roser her.  
De lukte Urner huldt i Skyggen smile,  
Mens Sølvmaanens kolde Straaler ile  
Og blande sig med deres Purpurskier.

De dufter under skyggefulde Træer,  
I dem forgifter Eros sine Pile.  
De nyde blussende en venlig Hvile,  
I Søvnne selv, fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig,

Her under disse stille, svale Tage  
En Rose blusser endnu mere skøn.  
49 Sov, søde Rosenknop! sov sødt og rolig!  
O maatte mit Sovvel et Kys ledsage,  
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn.

## KNUD DEN STORE.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;  
En Herre, drabelig og stærk og huld.  
Den danske, brittiske, den norske Krone,  
Var smeltet sammen i hans Krones Guld.  
Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone;  
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld;  
I Kirken selv lød Hymner til hans Ære,  
Thi han udbredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankefuld i Sind,  
Ey blussed Læben, som hans Purpurklæde,  
Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,  
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde,  
De svundne Dages Idræt faldt ham ind,  
Da monne bittre Taarer Øiet væde.  
Ak! sukked han, min Gud! kan du forgiette  
Min Synd? Kan du mit Regnebret udslette?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,  
Kiek frem jeg gik; ak! nu jeg modløs græder.  
For at forstærke min den stolte Magt  
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.  
Den dierve Ulf i Kirken blev ombragt,  
Hans røde Blod end Altertavlen væder;  
Ey blot med Sværdet, tit med mørke Rænker  
Jeg vandred frem - nu det mit Hierte krænker!

50

Men oftest dog med Manddom og med Sværd  
Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;  
At blive Danmarks gamle Krone værd,  
Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.  
Og derfor stormed jeg i Herrefærd,  
Og derfor Heltens Syssel, Kamp, jeg yndte;  
Da aabned sig mit Hierte for din Stemme.  
Ak hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,  
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,  
Mens hen ad Bænken i den lange Rad  
Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,  
Da treen en Skiald for Kongen frem og qvad:  
»Min Konning! hvor er Den som du ophøiet?  
Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande.  
Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.«

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud  
Paa denne daarlige, forvovne Tale.  
Hvad Skialden qvad det raabtes snarligt ud

Af hver en Ridder i de blanke Sale.  
Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,  
Ført ned fra Borgen gennem grønne Dale,  
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet  
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,  
Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.  
Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand  
Han monne sine Fied mod Havet vende.  
Hvad Tanke der besielte Kongens Aand,  
Hver Hofmand ønskede nu med Higen kiende;  
51 Men Kongen taug og vandred med sit Følge  
I Purpurkaaben mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,  
Blandt runde Steene paa det bløde Sand;  
Ey hvor bestandig Bølgens Brud mon væde  
Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;  
Ey heller der, hvor ey den kunde træde,  
Paa den for fierne, den for høye Strand,  
Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,  
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:  
Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;  
Med dig, o Søe! min Vælde er begavet;  
Thi lyd din Herre! Ey du nærme dig.  
Din Bølge kræver jeg saaledes avet,  
At til min Fod den aldrig vover sig.  
Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,  
Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,  
Sin vante Vey den end bestandig tog,  
Af sin Natur den intet mon fordølge,  
Det ene Bølgeslag det andet jog.  
Med Otte kom den Niende i Følge,  
Der stærk og svanger op paa Kongen slog.  
Ey til hans Fødder blot den op sig trængte,  
Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,  
Og brød med Taarer høit saaledes ud:  
I Sandhed! hver en Christen burde vide,  
52 At der er ingen mægtig uden Gud!  
Han grundet Jorden, han lod Havet glide  
I evig Vexel ved sit stærke Bud;  
Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,  
Mod hans er al min Vælde saare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,  
Af Guld og Ædelstene stor og svar,  
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte  
Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.  
Der knælte han og hver sin Synd bekiendte,  
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.  
Paa den Korsfæstede i Martyrqviden  
Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

## DEN GAMLE KIÆMPE COMETES.

Jeg er en gammel Kiæmpe stærk,  
Mit Legem blusser sundt;  
I kobberrøde Pandsersærk  
Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,  
Min Glavind staaer i Glød;  
Jeg svækker selv det bedste Mod,  
Og bringer Skræk og Død.

Naar runde Skiold omhvælver mig,  
Og jeg har strakt mit Sværd,  
Da vandrer jeg, forfærdelig,  
I Kamp og Heltefærd.

53

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,  
Jeg bliver aldrig træt.  
Jeg pludselig tilsyne staaer,  
Naar mindst man venter det.

Og seer jeg da at Tapperhed,  
Og Kraft har Overhaand,  
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,  
Og vækker Kampens Aand.

Natur da træder mod Natur,  
Udi sin hele Pragt,  
Og bryder af sit Fangebuur  
Med uindskrænket Magt.

Og ulmer da en Gnist af Ild,  
Fra Himlen, i en Vraa,  
Da stiger den og funkler mild  
Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorske Taagesløer  
At dræbe Straalen, varm,  
At Livet gisper mat og dør,  
Da blusser jeg af Harm.

Og kaster hen mit gode Sværd,  
Paa haanlig Kiæmpeviis,  
Og synker Landet mere nær,  
Og strækker ud mit Riis.

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,  
Vanartig Børneflok,  
Og gaaer med Riset, rødt af Blod,  
Naar den er tugtet nok.

54

Tre Gange har jeg været her,  
Alt efter vante Viis,  
De første Gange med mit Sværd,  
Den Tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,  
Jeg lyse Stjerner saae,  
Stærktglimtende fra Syd til Nor,  
Som under Himlens Blaa.

Det var i Livets Ungdoms Vaar,  
En Rose frem sig skod,  
Til Under for de sidste Aar;  
Hvert Blad var Heltemod.

Den anden Gang ey Stierners Guld  
Og Roser meer jeg saae,  
Men Barmen svulmed andagtsfuld  
Mod den som *hist* mon staae.

Bevæbnet knælte fromt en Flok,  
Mens Taaren randt saa klar,  
Trindt om en kulsort Rosenstok,  
Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae  
Den høye Kraft og Kunst,  
Saa mørk man skued mig at staae,  
I taaget Taare-Dunst.

Jeg vinkte med mit brede Sværd,  
Som med en Lue rød,  
Da ilte de i Heltefærd  
At hævne Rosens Død.

55

Men ak! Det var det sidste Glimt,  
I brystne matte Blik.  
Jeg kom igien - og intet Skimt  
Mig meer imøde gik.

Thi vil jeg tugte streng som god,  
Forjage dorske Roe,  
Og giøde dig, o Jord! med Blod;  
Deraf skal Roser groe!

Og Stierner atter lue frem,  
For høit at staae i Glands,  
Naar de har skaffet gamle Hiem  
Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien -  
Læg Mærke til mit Ord! -  
Og seer i dig bestandig end  
Den kolde mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru  
Mod dig min Barm saa bred,  
At udi tusind Stykker du  
I Dybet styrter ned.

## WIEDEWELT.

Natten skimter,  
Stiernehæren glimter,  
Eensom krummer sig den grønne Strand.  
Duggen ene  
Ned ad Pilens Grene  
Falder i det stille, sølvblaae Vand.  
56 Bølgen bølger  
Rislende, og følger  
Sagte Zefir, perleklar og skøn.

Lyset lyser  
Natlighvidt, og gyser  
Fra sin Skye til Kummings blege Søn.

Krum af Alder;  
Tungt hans Taare falder  
I det dybe, ubekjendte Blaa.  
Sagte flytter  
Han sin Fod og stytter  
Sig til Staven. Issen er saa graae.

Modgang frister  
Hiertet, Hiertet brister,  
Døden slukker Øiets stærke Ild.  
Svagt anspænder  
Han de matte Hænder,  
Strækker dem til Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!  
Talt er mine Dage;  
Jeg vil ikke længer dvæle her.  
Hellig Længsel  
Bryder Kummings Fængsel,  
Vinker mig til Nattens Sølvverskier.

Dybt jeg skued -  
Høit Naturen lued  
I min Siel, med alt sit Tryllerie.  
Sødt bevæget  
Jeg i Stenen præged  
Stærke Træk af Livets Harmonie.  
57 Haarde Stene!  
Mine skiøre Bene  
Smuldne snart, dybt under Bølgens Leer;  
I skal stande!  
Helligt skal I sande  
At jeg var, naar jeg er ikke meer.

Vældig Længsel  
Bryder Sorgens Fængsel;  
Gamle Gubbe kan ey meer modstaae.  
Længsler Bolig!  
Rolig og fortrolig,  
Favn mig med dit mørke Himmelblaa!

Busken vifter,  
Maanen Farve skifter,  
Dybt nedbøiet nærmer *Musen* sig,  
Mat af Blikke.  
Søn! forlad mig ikke!  
Jeg er barnløs, naar jeg mister dig.

Gubben famler,  
Sidste Kraft han samler,  
Sukker henrykt sin Gudindes Navn:  
Elskelige!  
Ey af denne Verden er vort Rige.  
Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.

Taus hun sukker.  
Bølgen mildt sig lukker  
Om den gamle Tindings sølvgraae Haar.  
Hun forsvinder.  
Dagen bleg oprinder;  
Hist paa Frihedsstøtten Lærken slaaer.  
58 *Troskab* græder,  
I de hvide Marmorklæder,

Kold og bleg, den ranke, hulde Møe.  
Haand paa Brystet,  
Aldrig aldrig trøstet,  
Stirrer hun hen paa den sorte Søe.

## PETRARCAS CANZONE VED VAUCLUSE KILDEN.

Sølvbæk! I Bølger milde!  
Hvor hendes hulde Lemmer  
Fandt Roe, den skønneste, den elskte Pige;  
Green! hvor hun hvile vilde,  
Ak aldrig jeg det glemmer!  
Du grønne Støtte for den Elskelige;  
Blomster! som Kiolens Flige  
Har giemt, som sødt blev baaret  
Hvor Englebarmen svulmed;  
Hellige Luft! som ulmed  
Mens giennem dig det hulde Blik mig saared;  
Ak laaner hver sit Øre,  
Min sidste sørgelige Sang at høre.

Vil Skiebnen aldrig smile,  
Vil Gud sig ey forbarme,  
Og slukker Elskovstaaren Øiets Lue,  
Da lad mit Legem hvile  
I Eders hulde Arme,  
Naar Sielen hist sit Hiem skal atter skue;  
Da kan ey Døden kue,  
Naar i de dunkle Egne,  
59 Mens dette Haab mig glæder,  
Jeg uforfærdet træder.  
Thi intet bedre Sted kan Læben blegne.  
Og ingen Grav saa sødt og stille giemmer  
De trætte Been, de kraftesiøse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre  
Ad vante Vey tilbage,  
Den Vilde, Blide. Ja det vil sig føye!  
Hvor først vi saae hverandre,  
Den helligste blandt Dage,  
Der vil hun kaste hen sit skønne Øye;  
Og - Fader i det Høye!  
Kun finde Støv bag Fliser.  
Da vil sig Hiertet lukke  
For Elskov op, og sukke  
Saa sødt til Gud, at han mig Naade viser.  
Fromt vil hun ham paakalde,  
Mens Taarene paa Sølvsløret falde.

Ned fra de skønne Grene,  
Erindring o du søde!  
En Blomster-Regn i hendes Skiød nedilte.  
Hun sad saa ydmygt, ene,  
I Skiønheds Morgenrøde,  
Bedækket med de fine Løv og smilte.



Eet Løv paa Kiolen hvilte,  
Eet funklende sig hæved,  
Af gyldne Lokker fundet,  
Med klare Perler bundet;  
Eet laae paa Jorden, Eet i Vandet bæved,  
Eet syntes huldt at sige  
Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!  
60 Hvor ofte da, med Sukken,  
Jeg høist forundret sagde:  
Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.  
Saa vidt, af Elskov drukken,  
Mig hendes Miner bragde,  
Det Blik, det søde Smil, den hulde Stemme.  
Alt kom mig til at glemme  
Det skønne Virkelige,  
Saa selv jeg spørge kunde:  
Naar kom du hid? Hvorlunde?  
Jeg var i Himlen, ey paa Jorderige.  
Fra den Tid disse Steder  
Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skønhed du, min Sang! besad som Villie,  
Du kunde dristigt vove  
At gaa til Folket, fra de dunkle Skove.

## VIOLERNE.

Smaae Violer! o hvor sødt  
Mellem Græsset, ungt og blødt,  
Frem I blaane.  
Solen varmer Eders Luft,  
Veemod suger Eders Duft  
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,  
Rødmen i det stærke Blaa  
Sødt henviger.  
Herligt i den unge Lund  
Spetter I den grønne Bund;  
Vinker Egnens Piger.

61

O men kold er spæde Vaar!  
Sammenklynget tæt I staaer.  
Hvor I skielve!  
Magtesløs, paa kolde Muld,  
Vil sig Urten medynkfuld  
Luunt om Eder hvæleve.

Smaae Violer! Ney, o Ney!  
Grumme Storm skal længer ey  
Jer nedtynge.  
Her I ey skal staae forladt;  
Venligt om min Emmas Hat  
Vil jeg Eder slynge.

Om den lysegule Bund

I en yndig Krands saa rund,  
Eder bøye.  
O hvor vil det svage Skin  
Hæve hendes Purpurkind  
Og det sorte Øye!

## VAAR-SANG.

Nu er da Vaaren kommen,  
Nu er os Busken Læe;  
Og Nattergalen toner  
Sødt i det grønne Træ;  
Og huldt de unge Roser  
Tæt ved hverandre staae;  
Og klart de runde Vover  
I Søverbækken gaae.

62

See Aftenstiernen smiler!  
Den vækker Elskovs Lyst.  
O see den smekke Pige  
Hist, med det fulde Bryst!  
Og see de smaae Zefirer!  
See, hvor de uden Larm  
Det tynde Flør bortrive,  
Som dækker hendes Barm.

O Pige! søde Pige!  
Nu har jeg lukt min Bog.  
Jeg sidder ey og stirrer  
Meer i det gamle Sprog;  
Det Liv, som *der* jeg finder,  
Det blomstrer *ude* nu.  
Ak kom min Elskerinde!  
Hvor længe tøver du?

Kierminde! som kan skue.  
Du Zefir! som kan staae.  
Du Lillie! som kan lue.  
Du Rose! som kan gaae.  
Sødt synge Nattergale,  
Naar Skoven sig har hvalt,  
Du synger og kan tale,  
Du søde Alt i Alt!

Ak kommer og omringer  
Den unge Sanger her!  
Mens høyt hans Lyra klinger  
Bag disse Bøgetræer.  
Om Amors Rosenlænker  
Han henrykt synge vil.  
63 Ak kommer hid! og skienker  
Et Kys ham, for sit Spil.

See Tiden gaaer tilbage,  
Naar Løvet springer frem.  
De unge gamle Dage

Staaer op fra mørken Hiem!  
Slet intet da jeg savner  
I Favnen af min Møe;  
I Skoven springe Fauner,  
Najader i min Søe.

Og Pan staaer kiæk for Skoven,  
Brat for en Tiørnehæk,  
Og jager Tidens Kloge  
Bort, med en panisk Skræk,  
Som vil min Dryas dræbe.  
Min overgivne Faun,  
Og med en isnet Læbe  
Koldt spotter Elskovs Navn.

## VAHL.

Dækker Graven, grønne Urter smaa!  
Eders Ven, som elskte Jer saa saare,  
Han er død! O ryst fra Himlens Blaa  
Høye Gran! din tunge Veemodstaare.  
Hvide Rose! med det blege Smiil,  
Sødt indslyng dig med den friske Røde!  
Vinder Eders Krands omkring den Døde!  
Duk dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

64

Smaa Violer! hulde Børn! som sødt,  
Medens Foraarshimlen venlig lufter,  
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,  
Staaer og seer saa fromt til Gud og dufter;  
Samler Eder ved hans Hovedsteen,  
Lampen liig, som under Gravens Bue  
Brænder for den Dødes trætte Been,  
I en dødligblaa men hellig Lue.

Eders Elsker havde intet Guld,  
Uden Zirat var den sorte Tillie.  
Gyldne Gyldenlak! vær du da Guld;  
Vær du Sølv, du sølverhvide Lillie!  
Slyng hans Navn, han var en Blomst som du,  
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;  
Kraftig var hans Aand og from hans Hu.  
Hvide Lillie! lad din Taare trille.

Flora! du som hist i Østens Hiem  
Har din rigelige Blomster-Bolig,  
Drag fra Østen, gak for Graven frem,  
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;  
I dit Fylde-Horn tag Urter med,  
Rundt fra alle Jordens grønne Skove;  
Strøe dem yppigt paa hans Hvilested,  
Smiil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre blidt din Overpræst; hans Villie  
Ene var at vorde Flora kier.  
Gud, som klæder Markens sorgfri Lillie,

Klædte ham, imens han vandred her.  
Stille var hans Liv, kun Faae ham kiendte,  
Skiøndt Europa lydt gientog hans Navn.  
65 Trofast dog han sin Gudinde tiende.  
Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ey til Mennesket, men kun til Eder,  
Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,  
At hvert Foraar sødt I tilbereder  
Eders Ven et herligt Monument.  
Eviggrønt, o Vahl! og Granbær vinde  
Hver en Vinter om din Urne sig;  
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,  
Hundredtusind Blomster favne dig!

## HØSTEN.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!  
Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din jevnlige Gang.  
Stormen flagrende slaaer i din sølvgraa Lok, og dens Bladkrands  
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.  
Venlige kolde Taarer i Øinene staae. Hvor de funkle!  
Trille saa langsomt og tungt ned paa den indfaldne Kind.  
Eensom, bladløs vinker til Hvile den falmede Løvsal;  
Himlen, som nylig var graae, skiller sin natlige Skye.  
Maanen sværmerisk vild bag de vældige Rifter fremfunkler,  
66 Breder sit døende Skin over den gule Natur;  
Smiler saa mat og vemodig til dig, som henstirrende flætter  
End af de seneste Løv Issen en grønbladet Krands.  
Høst! du er Fuldmaanens Ven. Hvad har I Oldinger begge  
Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betroe?  
Taler I vise Gubber om bedre, om skønnere Tider?  
Ak da indlader og mig! Kier er slig Tale min Siel.  
Gustne, nedbøuede Mand! kier varst du altid mit Hierte;  
Natte vandrer og du! med det bedrøvede Blik.  
Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Rosenkind og sin Tinding  
Martsviolomslyngt, Blikket som Morgenens Glød;  
Men som en Engel fra Gud, der i høi, der i salig Begeistring  
Staaer for den skuende Siel, faurt i dens reneste Nu,  
Hiertet da bankende slaaer og sig Armen strækker med Tvivl ud,  
For at trykke ham fast, fast til det luende Bryst;  
Flux som en hvidklar Kugle, der ruller i natlige Dunstkreds,  
Udi sin skiønneste Glands svinder han bort for dit Blik -  
Saa den rødmeende Vaar! Med svævende Fied gaaer hans Vandring  
Giennem det taagede Nord hen til sit straalende Hiem.  
Stakket han hviler kun her, i den nysoplivede Eeglund;  
Blomster trindt om sin Fod! Elskovslyren i Haand!  
67 Skingrende Sangersker let omflagre den hvælvede Tinding,  
Guldguul vægtige Lok bølger for duftende Vind.  
Tyndtomringet han staaer, af Piger og barnlige Gubber,  
Enkelte Ynglinger med, Mængden ham kold gaaer forbi;  
Kalder ham haanlig et Barn, som sin Tid henødsler med Leeg kun,  
Skiøndt i den fagre Glands dødkolde Jord han har klædt.  
Hurtig han reiser sig da, da forlader han duftende Græsbænk,  
Upaaskiønnet, useet, smiler han Veemod og gaaer;  
Fulgt af Zefireernes Hær og af Blomster og siungende Fugle,  
Let, som en Purpurskye svinder og dør i det Blatt.

Ak! paa en længere Vaar, paa *Historiens*, er han et Billed,  
Aarlig et kort Monument, om den henvisnede Tid.  
Ahnelser bringer han sødt i min Siel, de slumrende Kræfter  
Vækkes, og yttre sig - ak! høist i en brændende Sang.  
Som den indsluttede Siel, lyksalig ved sine Drømme,  
Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,  
Saa den mystiske Dreng, som en fromthenilende Pilgrim,  
Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven og flyer.  
Ængstlige Misforhold! O Høst i Høsten! du Gamle!  
Kryst din vemodige Dug kiølt i mit brændende Saar!  
68 Alt har din travle Hustrue, bekymret for vinterligt Forraad,  
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.  
Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede Viinbjerg,  
Stirrer du taus og bleg paa den visne, den døde Natur.  
Solen er dalet i Hav, tørt suser det aabnede Løvværk,  
Aabent det bæver og koldt, streifet af Straalernes Skin.  
Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm ved den hvælvede Baggrund,  
Triner nu glandsfuld frem, med sine dristige Blik.  
Olding! o tryk til din Barm den berusede, drømmende Digter.  
Grækernes Kraftliv svandt, med deres herligste Kunst,  
Nordens Sværd dybt ruster i Graven og Harpen er brusten,  
Ridderens brogede Skierf blegt er henfalmet og mørt.  
Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og Kummer,  
Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne kun.  
Halvudslettede Billeder, rundt indhyldet i Taage,  
Svæver i Maanskin kun hen over den ryggede Eng.  
Kom da Ossian! kom! I Midnattens Favn, ved dens Lysning  
Vil jeg klage med dig, ak! for at glemme Homer.  
Ingen harmonisk Hal, hvor til Pillen sig Spydene læne,  
69 Og hvor Rigdom og Kraft, Skiønhed, er Strengenes Klang;  
Ey den romantiske Glands, selv ey et Capel kun i Skoven,  
Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors.  
Nøgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun og Rædsel!  
Elvens fortvivlede Brag! Hornets vildthylende Klang!

## HARALD HILDETAND.

Hildetand med sølvgraae Haar  
Hu til Valhal vendte;  
Hundredfemti Hædersaar  
Heltens Isse kiendte.  
Nu er svundet Nervens Kraft,  
Nat fast blinder Øiet;  
Rørt ei blier det rustne Skaft,  
Ryggen krumt er bøiet.  
Tapper dog som Tyr i Nor  
En Thegn han før mon være;  
Drottens sieldne Daad var stor,  
Dannerigets Ære.  
Alle Konger agted han  
Asathor at sende;  
Hvad han vilde, har paa Stand  
Helten bragt til Ende.  
Kæmper var i Kongens Gaard,  
Og Kampen de forstode:  
Hug sig af de Øinehaar,  
Hurtig, veltimode.

70 Klingen ei i Kiødet gik,  
Kun den raged Brynet:  
Bort med Haan af Borgen gik,  
Hvo blinkede med Synet.  
Odin, som han offred til,  
Op ham Snillet vakte:  
Svinefylkets sære Spil  
Slet kun Fienden smagte.  
Lært han var paa Ledragaard  
Længst af Odin selve;  
Naar tæt hans Flok i Tryne staaer,  
Maae tusind Fiender skiælve.  
Gammel nu i gyldne Sal  
Gubben sidder ene;  
Mødig, som den matte Val,  
Marven er af Bene.  
Nedrig vil en Nidingsflok  
Nu den Gamle myrde:  
Levet har han længe nok,  
Livet er ham Byrde.  
Mørket kommer, Midienat  
Mulmet ud mon brede,  
I Borgen lader Bruno brat  
Ham en Badstu' hede.  
Blid han ind i Badet gaaer,  
Baalet de mon tænde:  
Døren lukkes, Drotten staaer,  
Danmarks Helt skal brænde.  
Seent han mærker skumle List,  
Snar til Døren trænger;  
Luen slaaer alt lys i Qvist,  
Laagen op han sprænger.  
Kiæk med gamle Kraft han treen  
71 Kold i heden Lue;  
Kæmper giennem Krat og Green  
I Kredsen han mon skue.  
Herlig da den Herre god,  
Helten uforfærdet,  
Staaer i Døren, stærk af Mod,  
Støtter sig til Sværdet;  
Leer kun, naar de Luer slaae  
For Lokken at fortære;  
Derpaa talde Drotten saa,  
Dristig og med Ære:

Har vel Harald her fortient,  
Hadsk at vorde indebrændt?  
Førte han mod Fienden ei  
Folket frem paa Ærens Vei?  
Kaldte ham ei Kampens Mand  
For sin Kiækhed Hildurs Tand?  
Lærte ham ei Lidskialfs Drot  
Kampens Leeg at føre godt?  
Slog han ei det tappre Sverg?  
Stred han ei paa Norges Bierg?  
Har han ei med Heltemagt  
Hele Norden underlagt?  
Drog da ei til Drottens Gaard  
Tappre Dreng, som Krig forstaaer?  
Baalet dog med Bølgen rød  
Brænde skal ham før hans Død!

Bruno svared brat derpaa:  
Billigt maa du tale saa.  
Nag dog ei til Nogen bær,  
Niding er ei blandt os her.

72 Olding est du, Odins Sal  
Offred vi den trætte Val.  
Stakal er, hvo dør paa Straa,  
Strax til Hel han fare maa.  
Blegned du paa Bænkehalm,  
Blevst du ført til Niffelqvalm.  
Derfor spruder Dragen her,  
Drotten den til Valhal bær.

Harald gav et hurtigt Svar,  
Helten i sin Lue klar:  
Troer I da, skiøndt træet og mat,  
Thor har mig saa reent forladt?  
Ruster Eder! rask, ei seen;  
Rister mig en Runesteen!  
Runesteen, som reist bestaaer,  
Risen liig, i tusind Aar.  
Døe jeg vil i skaanske Dal,  
Derfra gaae til Odins Sal.  
Dækker Jer da, danske Mænd,  
Drabeligt med Staal igien!  
Følger Eders Fader nu;  
Ei til Freden staaer hans Hu.  
Skal jeg døe? I ærligt Slag  
Synke maa min sidste Dag.  
Stride vi med Sigurd Ring!  
Skiønt at døe for Heltesting!  
Tusind gaae med mig til Thor,  
Tappre Dag berømt i Nord!

Stolt saa talde Stridens Mand,  
Raske Kæmper smilte.  
Sværdet greb Enhver paa Stand,  
Ei Pandsersærken hvilte.  
73 Vendt var nu den vrede Hu,  
Vendt var Harm og Klage:  
Kongen er en Kæmpe nu,  
Kiæk, som i gamle Dage.  
Helten da den blanke Hat  
Paa sit Hoved satte;  
Jægren griber Jernet fat,  
Jarler Spydet fatte.  
Veborg kom en Vaabenmø  
Fra Venden med sin Søster;  
Stolt hun vil i Striden døe,  
Staal om trinde Bryster.  
Hen drog en utallig Hær  
Paa Braavallahede.  
Sigurd Ring alt stander der,  
Striden op at lede.  
Stærk han er og holder Stand,  
Ham Styrken ei forlader;  
Bøiet staaer hans bedste Mand,  
Barsk i sorte Plader.  
Krum han er, af Kampe mæt,  
Kullet, som en Stodder:  
Sigurds Ære, Storværks Æt,  
Kæmperen Stærkodder.  
Hæren nu paa Heden staaer;  
Heltene vil stride;  
Hvo skal synke nu, hvo slaaer?  
Det maa Skuida vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.  
Mægtigt over Marken brøde  
Malmets Toner, huult de løde.

74 Sigurd Ring paa Skioldet slog, høit Staalet klirred.  
Lyden op i Luften dirred,  
Larmen rædsomt sig forvirred.  
Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned,  
Vrede Sværd med Vægt sig hevned,  
Værget sprang og Pladen revned.  
Hielmen brast; i Hiertet foer til Hialtet Sværdet,  
Staalet sprang, skiønt herlig hærdet,  
Hildurs Mænd stod uforfærdet.  
Da begyndte Dysten, Bierg og Dal maa sige:  
Aldrig har den havt sin Lige  
Udi hele Nordens Rige.  
Konger to var begge komne, kiækt i Vælde:  
Hin vil trodsig Helten fælde;  
Harald vil ei døde af Ælde.  
Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.  
Sielland er til Skaane bundet,  
Sigurd naar dit Slag er vundet.  
Mange vare svenske Mænd, og mange Danske.  
Da greb Sværd med Stridens Handske  
Svensker, Danske, Udenlandske.  
Bred da mon Braavallahede Mængden favne.  
Valhal ei mon Valer savne;  
Vidar raabte alle Navne.  
Sigurd stiller Svensken op til Slag i Tryne.  
Stridsmænd rynked stærke Bryne,  
O din blev i Sky tilsyne.  
Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.  
Taaren ham fra Kinden trilled:  
Asathor min Død har villet!  
Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,  
Som mig selv i svundne Tide;  
Stolt jeg vil i Græsset bide.

75 Vild i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;  
Damp af Blod mon Solen dæmpe,  
Drotters Hær ei slog med Lempe.  
Skuer hist et selsomt Syn, hvo saae dets Lige?  
Stærkodd maa i Striden vige,  
Storværks Søn imod en Pige!  
Veborg flux den Vaabenmø med Vælde sætter  
Ind paa ham, som fældte Jetter;  
Jernet springer, Blodet sprætter.  
Hielmen er af Møens Hoved, Haaret vifter;  
Rask hun leer ad Sværdets Rifter,  
Raser frem og Farve skifter.  
Kieven, som hun kiæk ham traf, maa Klingen smage;  
Skiægget, busket som paa Brage,  
Beed han i og holdt sin Hage.  
Hevnet har den Helt sig nu hardt paa Ursine:  
Søstren hører Sværdet hvine,  
Mister Haanden; hvilken Pine!  
Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke.  
Da slog Dannerhelte stærke  
Dragne Sværd i Pandsersærke.  
Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skioldunger:  
Skuldren saares, Skioldet runger,  
Synlig bleve Heltens Lunges.  
Da nu Harald mærked, Helte faldt i Hobe:  
Kongen i sin Purpurkaabe  
Kiører frem, lod O din raabe.  
Vældig med to dragne Værn paa Vogn han kiøres.  
Vred han ind i Vrimlen føres,  
Af Valfader han bønhøres.  
Kiækt med store Klinger han slaar til begge Sider;  
Dynger Liig i Græsset bider,  
Danmarks Drot med Døden strider.



76 Nu blev alting Kongen nær, som Natten, stille.  
Slukt er Stridens største Snille!  
Sværdet synker, Taarer trille.  
Den, som styred Nordens Land og Danmarks Dale  
Ligger nu et Liig i Dvale,  
Længes ei til Odins Sale.  
Bedre fik ei Konge Baal, for bort at fare.  
Trindt ham ligger tykt en Skare,  
Thor i Armen tog den Svare.  
Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?  
Mosbevoxne Bautastene!  
Der bevares Heltens Bene.  
Vidt end viser Runen vældigt Kæmper alle:  
Hvor Kong Harald paa Braavalla,  
Som en Helt gik til Valhalla.

## DE TVENDE KIRKETAARNE.

Det var sig Herr Asker Ryg,  
Hannem lyster i Leding at gange;  
Først træder han i den Kirke liden,  
At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer,  
Og Taget det sorte Straa;  
Det var sig Herr Asker Ryg,  
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,  
Sit Hoved maatte han bøie;  
Loftet det var saa meget lavt,  
Og Kæmperne vare saa høie.

77

Væggen var baade muggen og grøn,  
Den havde saa dyb en Revne;  
Tiden æder med skarpn Tand,  
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpn Tand,  
Dertil hun haver stor Drift;  
Alt da voxte den liden smaa Blomst  
Udi den Kirkerift.

Alt da snoede den grønne Humle  
Sig ad den Kirkeside.  
Storke sidder udi Redet strunk,  
Og seer hun ud saa vide.

Og hør du, kiere Fru Inge!  
Du est en Qvinde saa puur!  
Ei sømmer det sig at bede til Gud  
I sligt brøstfældigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,  
Og Regnen ned maa dryppe.  
Christus er steget til Himmels Sal,

Han nøies ei meer med en Krybbe.

Hør du allerkiæreste Hustru min,  
Jeg siger dig det forsand:  
Op skalt du bygge Kirken af ny,  
Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,  
Af Steen du føre den Muur;  
Ned da skalt du rive saa brat  
Det usselig Kirkeskuur.

78

Tage du saa mit Skarlagenskind,  
Af Fløiel det vel maa være;  
Alt til et Alterklæde skjønt  
Du snildelig saa det skiære.

Det var sig Fru Inge,  
Hun svared sin Husbond med Ære:  
Som I siger, min ædelig Herre!  
Saa bør det vel sig være.

Hør du kiære Fru Inge!  
Gud haver velsignet dit Liv,  
Føder du mig en Søn saa bold,  
Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Søn,  
Da gjør du mig Tankerne glade;  
Føder du mig en Dotter skjønt -  
Jeg vil hende ikke hade.

Hør du kiære Fru Inge!  
Du est en Qvinde velbaarn,  
Føder du mig en Søn saa bold,  
Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,  
Da sætte Du kun et Spiir;  
Ridderen kneiser saa stout og stolt,  
Men Qvinden er Ydmyghed Ziir.

Det var sig Herr Asker Ryg,  
Han beder sadle sin Hest,  
Saa rider han i det Ledingstog,  
Som til en Brudefest.

79

Tredive vare hans Svende,  
Og alle med Brynier nye;  
Hvor han stædtes i Kampen hen  
De Fiender brat monne flye.

Det stod hen udi Uger,  
Ja vel udi Maaneder ni;  
Det var sig Herr Asker Ryg  
Han seired i alle di.

Det var sig den gievelig Helt,  
Hannem lyster nu hiem at fare;  
Hielmene var af hin røde Guld,  
Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,  
Da fulgte ham tredive Svenne;

Der han kom til Finnesløvlille,  
Da reed den Herre allene.

Solen skinner om Morgenens rød,  
Og Røgen falder paa Græs,  
Det var sig Herr Asker Ryg,  
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen  
Dybt udi sin Gangers Side.  
Det vil jeg for Sandheden sige,  
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark  
Der kneiser en Bakke grøn,  
Bag ved ligger Finnesløvlil,  
En Bye vel stor og skøn.

80

Det var sig Herr Asker Ryg,  
Han bad vel ved vor Frue:  
Give det Gud i Himmerig,  
At jeg et Taarn maatte skue.

Det var sig Herr Asker Ryg,  
Saa listelig da han loe,  
Der han kom paa den grønne Brink,  
Da han skued' Taarne to.

Over den Kirke stoltelig  
De kneised' i Luften blaa.  
Lærken sang i den Hvedemark,  
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!  
Hun var en Danneviv;  
Hun skienkte sin Husbond Sønner to  
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to  
Den kaldte han Esbern Snare,  
Han blev saa stærk som den vilde Bas,  
Og mere snel end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,  
Han blev en Biskop from;  
Han brugte sit gode danske Sværd,  
Som Paven sin Stav i Rom.

Falden er nu det ene Taarn,  
Og Krattet voxer af Gruus;  
Axel og Esbern Snare  
De taarne det danske Huus.

81

Mosset dækker den gamle Steen  
Alt over hin sorten Jord;  
Axel og Esbern Snare  
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn  
Alt i den Kirkeby;  
Axel og Esbern Snare  
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvindel!

Hun hvilis for Altret i Kirke,  
Hun satte tvende mægtige Taarne  
Paa Dannemarks Dannevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig  
Hiemdrager med stolten Skare,  
Og finder i Vuggen Tvillinger to,  
Som Axel og Esbern Snare!

## EVALDS GRAV.

Hvor ofte er jeg vandret til din Grav,  
I Krogen hist bag Kirken, flad og lav;  
Dybt var du siunken alt i Jordens Favn,  
End ruged dog en Steen, paa den dit Navn;  
Johannes Evald der paa Stenen stod,  
Halv vasket ud af Regnens Vinterflod.

Hvor tit gik jeg den stille Grav forbi  
Igiennem Kirkegaardens trange Sti,  
Og titted giennem Sprinkelværket ind,  
82 Da randt en hellig Taare paa min Kind;  
Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand  
Var jeg fortrolig med din Digteraand.

Ak, tænkte jeg, halwoxen som jeg stod  
Ved Gittret, Stenen lige for min Fod:  
Hvi har de lagt ham her i denne Krog?  
Han skrev jo dog saa mangen herlig Bog!  
Hvi hviler ei derinde Skialdens Been  
For Altret, bag en sneehvid Marmorsteen?

Hvert Aar, som Gud mit Liv veldædig gav,  
Jeg vandred fromt og ene til din Grav;  
Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad  
Høstvinden blæste kold det gule Blad;  
Naar Solen skiulte sig bag Skyens Slør,  
Da tyktes mig: Nu er det, som det bør.

Og da jeg ældre blev, da tyktes mig,  
At sindrigt her man havde jordet dig:  
Ved Issen: Kirken rolig i sin Sky e!  
Ved Foden: Usselhed i snevre By!  
Her hellig Kraft og Trøst, hist Sorg og Nød.  
Du stodst i Livet, som du laa i Død.

Ja Linden selv her med sin sorte Hud  
Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;  
Thi du var og et Træ af stærk Natur;  
Men lænket, haget ved den skumle Muur,  
Omklædt af Brædder, at ei Stammens Gang  
Kiek skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! skiærm ham med din høie Muur,  
Yd Blade, Træ! af tarvelig Natur:  
83 Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,  
Og lad den tone over Evalds Grav.  
Kald med din Straale frem, o stærke Sol!

Ved Issen mangan lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertræ!  
Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ.  
Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,  
Dit Navn dog blomstrer i en evig Vaar.  
Længst foer det fra sin sørgelige Vraa,  
Og funkler nu en Stierne fra det Blaa.

## **HIEMVEE. (I Fraværelsen.)**

Underlige Aftenluft!  
Hvorhen vinker I min Hu?  
Svale, milde Blomsterdufte:  
Siig, hvorhen I bølge nu!  
Gaaer I over hviden Strand  
Til mit elskte Fødeland?  
Vil I der med Eders Bølger  
Tolke hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene  
Luerød du synker ned.  
Og nu sidder jeg allene  
I min dunkle Eensomhed.  
Hiemme var der intet Field!  
Ak, saa er jeg ude vel?  
Skal i Nat ei barnligt blunde  
I mit Herthas grønne Lunde.

84

Norges Søn! jeg vel kan mindes  
Du har sagt med smeltet Bryst,  
At i Hiemet ene findes  
Rolighedens stille Lyst.  
Schweizer, som paa Klippen boer!  
Du har talt de samme Ord;  
Hellig Længsel drev med Vælde  
Eder til de vante Fielde.

Troer I da, at Klippen ene  
Præger sig i Hiertet ind?  
Ak! fra disse nøgne Stene  
Vender sig mit bange Sind.  
Synger Granens, Fyrrens Lov!  
Hvor er Danmarks Bøgeskov?  
Gustne Flod, som her sig krummer,  
Dysser ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder  
I en siid og leret Grav:  
Livets Kilde, Glædens Moder  
Taarner sig, det sølvblaa Hav!  
Slynger sig med venlig Arm  
Om sin Datters fulde Barm,  
Og med Blomsten sig forlyster

Paa Siølundas unge Bryster.

Stille, stille! Baaden gynger  
Hisset mellem Siv og Krat;  
Sødt en Mø ved Cithren synger  
I den lune Sommernat:  
Rene Toner! Milde Lyst!  
Hvor du strømmer i mit Bryst.  
85 Men hvad savner jeg og græder,  
Mens hun dog saa venligt qvæder?

Det er ei den danske Tunge,  
Det er ei de vante Ord!  
Ikke dem jeg hørte siunge,  
Hvor ved Hytten Træet groer;  
Bedre er de vel maaskee,  
Ak! men det er ikke d e.  
Bedre troer jeg vist hun qvæder;  
Men tilgiver, at jeg græder.

Tager ei min Sang for andet,  
End et ufrivilligt Suk.  
Længselsfuldt heniler Vandet,  
Aftnen er saa blid og smuk.  
Mangen saadan Aftenstund  
Sad jeg i min kiære Lund.  
Mindet vender nu tilbage;  
Det var Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,  
Ak! det gjorde mig saa vee.  
Danmark er min anden Moder,  
Skal jeg meer min Moder see?  
Livet er saa svagt og kort,  
Skiæbnen vinker længer bort.  
Skal jeg med den sidste Varme  
Trykke mig i hendes Arme?

## **BØN TIL PENATERNE.**

Fader Odin! lad dit Lys  
Kraftigt i mit Hierte lue!  
Dødens ængstelige Gys  
Mægter ene du at kue.  
Lær mig finde Miniers Held  
Mellem Skovens dunkle Stammer,  
Lær mig kiøle mine Flammer  
I det friske Viisdoms Væld.

Giv mig Kræfter, Asa-Thor!  
Styrk min Hammer til Idrætter;  
Lær mig paa den vilde Jord.  
At bekæmpe Mørkets Jetter.  
Lær mig fra min egen Aand  
Midgardormens lumske Smerte,  
Som omspænde vil mit Hierte,

Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig Bragi! med dit Blik;  
Lær min Harpe helligt klinge.  
Sluk min Tørst med Suttungs Drik,  
Hæv mig paa din Ørne-Vinge.  
Lad dit Æbles søde Saft,  
Ydun! i mit Bæger flyde,  
Lad mig gavmild Frugten nyde,  
Som forynger Livets Kraft.

Freier! gyldne Frugtbarhed!  
Overflødhedens Fyrste!  
Du, som Ax til Jorden ned  
Ryster fra din Gullinbørste.  
87 Skiænk mig et beskedent Neg,  
Mens min Sang i Skoven runger.  
Lad mig uden Frygt for Hunger  
Øve fort min Strengelæg.

Frigga! i dit Herthadal,  
Ved en Brink i dine Skove,  
Byg din Søn af Løv en Sal,  
Nær ved Søens blanke Vove.  
Reis den, hvor jeg Lyset saae,  
Hvor de svandt min Barndoms Dage,  
Men hvor Venskab blev tilbage,  
Skiænk mig en fortrolig Vraa.

Stiig da ned til Gefions Øe  
Skiønne Freia! Nordens Glæde!  
Bring til Hytten mig min Mø,  
Slyng os i din gyldne Kiæde.  
Slyng os i din Lok saa boldt,  
Som ei Heltens Vælde krænker.  
Habor sprængte Sigars Lænker,  
Signes Haar ham fangen holdt!

Mangen Nat, naar Ægirs Hav  
Kiøligt op mod Stranden skyller,  
Stiig da Baldur af din Grav  
Mens i Mulm sig Solen hyller.  
Styrk min Aand med qvægsom Ro,  
Lær mig Livets Blomster sanke,  
Lær ved hellig Eftertanke  
Mig at finde Haab og Tro!

88

Naar da Lokes haarde Stang  
Hødur støder i mit Hierte,  
Følg din Ven den skumle Gang,  
Giennem Helas Gru og Smerte;  
Styrk mig med dit Guddoms Mod!  
Sving mig op fra Jordens Vrimle  
Med dig, til dit lyse Gimle,  
Fromme Baldur Eiegod!

## TIL MELPOMENE.

O du, som min Siæl  
Saa sødt betvang,  
Hugprudeste Mø  
Melpomene du!  
Med de blodrøde Druer  
I dunkle Haar,  
Med en Epheukrands  
Om Tindingen trykt,  
Med en tveægget Dolk  
I demantne Giord,  
Og med tankefuldt Blik  
Under synkende Bryn;  
Med et Veemodssmil  
Paa blomstrende Kind;  
Modtag min Sang!  
Dig lyder min Sang!  
I den dæmrende Stund,  
Medens Sol gaaer ned,  
Medens Maanen opstaaer,  
Medens Hesperus bleg  
Nedblinker.  
89 Med den støiende Dag  
Thalia forsvandt,  
Hendes Øienlaag sig  
Med Rosen har lukt.  
Polyhymnia nu  
Paa Forum ei staaer,  
Ei Terpsichore let  
Hendandser i Eng  
Under Fløiternes Klang,  
Euterpes Musik.  
Med den slumrende Jord  
Nu Bedrifternes Mø  
Kalliope dybt  
Er indslumret paa Skiold.  
Kun Urania end  
Høit blinker fra Sky,  
I sit luftblaa Flor  
Med Stiernernes Krands.  
Kun Erato endnu  
Halvvaagen, i Slum,  
Med den sneehvide Haand  
Let famler i Stræng,  
For til Digterens Sang,  
At blande, skiøndt svagt,  
Sin harmoniske Lyd.

Dig skuer jeg hist  
Høi ædel og stor,  
Som den mægtige Bøg,  
I dæmrende Nat,  
Dens Løv er dit Haar.  
Taus skrider du frem  
I den slumrende Dal,  
90 Sortmalede Skiold  
Paa din Guddoms Arm.  
Mørkt skuer du hen  
Med dit Junoblik,  
Med det uhyre Spyd  
Udstrakt i din Haand;  
Der et vægtigt Staal  
Nedvender mod Jord;  
Men en Fane saa let  
Imod Stiernernes Hær,  
Haabvaiende grøn  
Med en Laurbærkrands.



Til Urania du  
Har Heltene kaldt;  
Men den skumlende List,  
Men Ildgierningsmænd  
Nedstøder du stærk  
I Tartarus Nat.

Hæld! Lov dig og Priis,  
Min Gudinde dig Priis!  
Din Nærværelse kun  
Gjør kraftig og stor.  
Som den funklende Myg  
Der i Elskovens Blund  
Stærkt gløder og dør,  
Er Menneskets Liv.  
Thi Kronions Ild  
Hos Prometheus rant,  
Og fængslet i Leer;

Men den kalkede Flint  
Slaaer sønder, o Mø,  
91 Kun dit mægtige Spær.  
Og den løsladte Gnist  
Søger atter befriet  
Sit himmelske Hiem.  
Til et Under for Den,  
Som kryber i Støv;  
Til Opmuntring for Den.  
Der fik Vinger til Flugt.  
Til Fryd for den Aand,  
Som du skiænkte det Hæld  
I en flammende Sang,  
At forkynde din Magt  
Over Jorden.

## TIL MIN LÆSER.

Du hørte Ynglingen at lalle Toner  
Knap sluppen ud af Barnets Ledebaand;  
Forvoven efter Musens Laurbærkroner  
Alt tidlig strakte sig den svage Haand;  
Du saae i fierne, ubekiendte Zoner  
Omtumle sig den unge Digtters Aand:  
Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,  
Hvi vil du over Reisens Længde klage?

Hvem Musen til sin Præst paa Jorden kaarer,  
Opfostres ei dertil i Arnens Vraa;  
Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer;  
Den kiække Ørn maa over Fieldet gaae.  
Sig Hiertet øve maa i Fryd og Taarer.  
Hvo skildred, hvad hans Øie aldrig saae?  
Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,  
Før Musen tolker dem med Kunstens Stemme.

Sig vaander Digteren ved Brøddres Kaar;  
De ældste Tiders længelægte Skrammer  
End bløde frisk for ham, med røde Saar.  
Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer;  
Hans Fødeegn en snever Urtegaard;  
Som Evighedens Præst og Verdens Borger  
Han tolker Seclers Lyst og Seclers Sorger.

Som en Columbus maa han ud sig vove  
Paa Skibet bygt af Uerfarenhed;  
Forlade Fædrelandets grønne Skove,  
Og staa hvor Straalen styrter lodret ned.  
Hvis han fra Vove kastedes til Vove,  
Og ofte vranten blev fordi han leed -  
O harmes ei! han har sin Verden fundet,  
Det barske Sømandsliv er længst forsvundet.

Og som en Ven, der kommen er tilbage  
Nu i sin Barndoms lykkelige Havn,  
Ham glæder mangt et Blomster at opdage,  
Som før han neppe kiendte ret af Navn.  
Den unge Kraft begynder med at vrage,  
Men modnet Hiertet trykker til sin Favn  
Alt hvad med Himmelstraalen er beslægtet,  
Og som at skue før dets Blik var nægtet.

## **TON, SØDE STRÆNGE!**

Ton, søde Strænge! tolk med Eders Klang,  
Hvad ei min Sang  
Formaaer at yttre for min Skabers Throne;  
93 Kling hulde Lyd, et Echo af min Røst;  
Og smelt mit Bryst,  
Og understøt min Andagt med din Tone.

Tolk, som i Træet i den dunkle Dal  
En Nattergal,  
Din Kiærlighed, mens al Naturen sover.  
Lad risle, som i Aftensolens Blod  
Den klare Flod,  
Med sød vemodig Svulmen dine Vover!

Hvad intet Sprog at tolke var istand,  
Du tolke kan;  
Forstaaet saavidt som Himlens Bue hvælver.  
Naar Læben bæver og det fulde Bryst,  
Er Ordet tyst;  
Men Strængen toner saligt naar den skiælver.

**LÆR MIG, O SKOV! AT VISNE GLAD.**

Lær mig, o Skov! at visne glad,  
Som seent i Høst dit gule Blad.  
Et bedre Foraar kommer,  
Hvor grønt mit Træ skal herligt staa  
Og sine dybe Rødder slaa  
I Evighedens Sommer.

Lær mig, o lille Trækfugl, Du!  
At svinge mig med freidig Hu  
Til ubekjendte Strande!  
Naar Alt er Vinter her og Iis,  
Da skal et yndigt Paradis  
Mig sikkert aabent stande.  
94 Lær mig, Du lette Sommerfugl!  
At sønderbryde tunge Skiul,  
Som nu min Frihed tvinger.  
En Orm jeg kryber end paa Jord,  
Snart flagre høit, af tynde Flor,  
De gyldne Purpur vinger.

Du, som fra Skyen smiler hist,  
Min Mester, Lærer, Jesu Christ!  
Lær mig at tvinge Sorgen.  
Sving for mig Haabets grønne Flag!  
Langfredag var en bitter Dag,  
Men skiøn var Paaskemorgen.

Nu sætter mig ved Gravens Læ  
Endnu det lille Kors af Træ  
Til kiærligt Venskabs Minde;  
At mine Børn, ifald de kom  
Og fandt den gamle Hytte tom,  
Dog kan mit Gravsted finde.

## **TOMMELIDEN VAR SIG EN MAND SAA SPÆD.**

Tommeliden var sig en Mand saa spæd,  
I Fingerbøls Harnisk var han klæd.  
Hans Hielm var hvælvvet og hvid og reen,  
Det var en udhulet Kirsebærsteen.  
En Knappenaal var hans Landsestang,  
Selv var han ikkun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot,  
Der morer han sig saa jevnt og godt.  
95 Tommeliden drager paa Eventyr,  
Han vog en Flue, det frygtelig Dyr!  
Tommeliden drager i fremmede Land,  
Han svømmed sig over en Melkespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard,  
Af Tandværk leed den kongelig Maard.  
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,  
Den var et Kirsebær, rød og rund.  
De Læger komme med skarpen Tang,  
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

O hvo som uddrager den hule Tand  
Skal vorde Drot i det halve Land!  
Tommeliden sprang ind med Hielm og Stang,  
Hun mærked i Mundet det knap engang.  
Af Sadlen han kasted den frække Giæst;  
Hun mærked neppe det Landsefæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard,  
Tommeliden ægted den vene Maard.  
Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,  
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.  
Foragte skal man just ei de Smaae,  
Tit naae de, hvor ei de Store kan naae!

## NAAR MØRKET SLUKKER AFTENRØDEN.

Naar Mørket slukker Aftenrøden  
Og synker over Dal og Krat,  
Da staaer som Billede paa Døden  
Den høie, stierneklare Nat.  
96 En Ahnelse vi dybt fornemme,  
Der leder Siælen vidt omkring,  
Og Stormen varsler, som en Stemme  
Der aabenbarer skiulte Ting.  
Men neppe flygter Granens Ugle  
For Østens unge Purpurfryd,  
Før lifligt alle Himlens Fugle  
Tilqvidre Hiertet: Haab og nyd!  
O Nat! Du Billede paa Sorgen,  
Hvi skal jeg da din Rædsel sky?  
Med Rosen aabner sig i Morgen  
Mit Haab for Straalerne paany!

## FISKERENS VISE.

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt,  
Vil jeg med Jarlen ei bytte.  
Fisken i Vandet bli'r aldrig træet;  
Fiskeren ligner Fiskenes Æt,  
Lidet han agter en Hytte.  
Lige jo flyde de Draaber i Fiord,  
Lige de Blade paa Træerne groer;  
Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,  
Sær i den liflige Sommer.  
Fire Pæle, lidt Leer og lidt Tang!  
Har jeg kun det, da jeg kliner med Sang

Hytten, i hvor jeg saa kommer.  
Bøgenes Ly, og Græs til en Ko,  
Kilden, hvis Vover i Bækken sig snoe -  
Der er min flygtige Bo.

97

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,  
Landet ei holder mig bedre.  
Elskov er Skipperens Tidsfordriv,  
Sønner mig skiænker den kraftige Viv,  
Saa blev der skiænkt mine Fædre.  
Men mine Børn som Ællinger smaae  
Lystigt maae svømme, før ret de kan gaae,  
Hist udi Bølgerne blaae.

Kiølen at tømre, den mægtige Mast,  
Det skal de Gutter jeg lære.  
Langsomhed er en hæslig Last;  
Vognen gaaer langsom, Skibet har Hast.  
Derfor skal Skibet man ære.  
Tru da kun Sø! jeg foragter din Q val,  
Fnysende dandser den trodsige Hval.  
Her er min Høieloftssal.

## FISKERKONENS SANG.

Paa Stranden staae de grønne Træ'r  
Og vinke fremmed Smakke;  
Men intet Træ dog kommer nær  
Min Bøg paa Brøndby Bakke.

Og om mit Træ blandt tusind stod,  
Jeg kunde vel det kiende;  
Jeg er ei ved det gamle Mod,  
Maa jeg det Ryggen vende.

Vel alle Blade voxer grønt,  
Som var Ethvert det samme;  
Men intet voxer mig saa skiønt,  
Som paa min gamle Stamme.

98

Det holder mig i kiærlig Favn,  
Alt med sin Green, saa kroget;  
Stammen viser mangt et Navn,  
Og Barken er saa broget.

Fra Træet seer jeg Havet hist,  
Og Skovens Hiorte brune;  
Mos og grønne Vedbendsqvist  
Dækker gamle Rune.

Høit hæver sig med Løv og Riis  
Min Bøg i Sommermarken.  
Om Vintren dækker Sne og lis  
Den halve Deel af Barken.

Der leged jeg, som lidet Barn,  
Med Blomster og med Stene.  
Da jeg blev stor, mit Fiskergarn  
Jeg knytted bag dets Grene.

Hver Vaar deri en Drossel slaauer,  
Naar smaa Kiærminder blaane.  
Seent i Høst bag Toppen staaer  
Den lysegule Maane.

Jeg kiender vel de rustne Søm,  
Som holde Bænkens Planker;  
Der havde jeg min Ungdoms Drøm,  
Og mine første Tanker.

Der sad saa mangen Aftenstund  
Min Fader og min Moder;  
Medens med vor Hyrdehund  
Jeg leged med min Broder.

99

Fra Træet jeg min Hytte seer  
Bag Tornebusken gløde.  
Væggen er af hvide Leer  
Og Biælkerne saa røde.

Her tænkte jeg paa Død og Grav  
Naar Dagen vandred heden.  
Her aabned Solen bag sit Hav  
Min Siæl for Evigheden.

Her Freia første, sidste Gang  
Mit unge Bryst mon saare.  
Her skued hun, bag Løvets Hang,  
Min Længsel og min Taare.

Og bragte mig end Skibet hen  
Til alle Herthas Bøge,  
Jeg finder ei mit Træ igjen,  
Hvad gavner det at søge?

Thi vil jeg mine ringe Kaar  
Ei for al Verden bytte.  
Rosen fra vor Uskylds Aar  
Staaer ved den første Hytte!

## HRANES ELSKOVSKVAD.

Før smelted mig hver Foraarsbæk,  
Som risled bag sin Brombærhæk  
Paa disse stille Steder;  
Nu smelter mig den Taare kun,  
Som hendes Øie græder!  
Nu er min Siæl kun der, hvor hun  
Paa Alfefoden træder.

Før, hvor jeg gik og hvor jeg saae,  
Var Freias Himmel lige blaa,  
Og hvælvend kiærligt oven;  
Men da jeg hendes Øine saae,  
Da sortned det i Skoven;  
Nu Luften sørgelig og graa  
Kun speiler sig i Voven.

Naar Hyrden sang til Friggas Lov,  
Og frisk hun aabned' grøn sin Skov  
For Dalenes Hyrdinder,  
Fandt overalt jeg Roser groe;  
Nu ingen der jeg finder:  
Nu kiender ene jeg de to,  
Som staae paa hendes Kinder.

Bevæged sig den brune Hiort,  
Og kneiste stolt, og ilte bort,  
Jeg tabte ikke Modet;  
Forfulgte den med Buens Pii  
Saa snar, saa vingefodet. -  
Nu har et blysoomt Qvindesmiil  
Mig saaret selv til Blodet!

Gik jeg i Høstens gule Ax,  
Da svulmed' høit mit Hierte strax,  
For Freir, som Jorden trøster,  
Som gyldenmodner grønne Vaar:  
Nu han mig ei forlyster!  
Nu seer jeg kun de lyse Haar  
Paa Gudens ranke Søster.

Sang Fuglen i et natligt Læ -  
Jeg nærmed mig det mørke Træ.  
101 O søde Nattergale!  
Hvad kunde da bag Løvets Hang  
Min stille Glæde male?  
Men ak! hvad er nu Fuglens Sang,  
Naar hendes Læber tale?  
Selv Vint'rens friske Morgensnee  
Mig lader nu forgiæves see,  
Det kan mig ei fornøie.  
Med Blomstersneen Somrens Diis  
Har blændet nu mit Øie:  
Varm Snee, og dog saa kold som Iis,  
Med sine Liliehøie.

Før eied jeg den hele Jord,  
Nu er den ikke nær saa stor  
Den Magt, som mig har bundet.  
Een Skiønhed er af Alle skabt;  
Naturen er forsvundet.  
Jeg har den hele Skabning tabt,  
Og intet har jeg vundet.

Svart er den ædle Friheds Tab,  
Dog vil jeg ei mit Fangenskab  
For Hermods Vinger bytte.  
Forvandlet til en Bonde from,  
Er nu den raske Skytte;  
Men Gimles bedste Eiendom  
Han vogter i sin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om  
Hvad aldrig blier min Eiendom;  
102 Den skal jeg ikke miste.  
Dybt staaer dit Billed i mit Bryst,

Det Første og det Sidste!  
Og det skal være Hiertets Trøst,  
Om Hiertet end maa briste! -

## FÆDRELANDS-SANG.

»Ille terrarum mihi præter omnes  
Angulus ridet.«

*Hor.*

Der er et yndigt Land,  
Det staaer med brede Bøge  
Nær salten Østerstrand;  
Det bugter sig i Bakke, Dal,  
Det hedder gamle Danmark,  
Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid  
De harniskklædte Kæmper,  
Udhvilede fra Strid;  
Saa drog de frem til Fienders Meen,  
Nu hvile deres Bene  
Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skønt,  
Thi blaa sig Søen belter,  
Og Løvet staaer saa grønt;  
Og ædle Qvinder, skønne Møer,  
Og Mænd og raske Svende  
Beboe de Danskes Øer.

103

Vort Sprog er stærkt og blødt,  
Vor Tro er reen og luttret  
Og Modet er ei dødt.  
Og hver en Dansk er lige fri,  
Hver lyder tro sin Konge,  
Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord  
Er, grønne Danarige,  
Din axbeklædte Jord.  
Og Snekken gaaer sin stolte Vei.  
Hvor Ploug og Kiølen furer,  
Der svigter Haabet ei.

Vort Dannebrog er smukt,  
Det vifter hen ad Havet  
Med Flagets røde Bugt.  
Og stedse har sin Farve hvid  
Dit hellige Kors i Blodet,  
O Dannebrog, i Strid.

Karsk er den Danskes Aand,  
Den hader Fordoms Lænker,  
Og Sværmeriets Baand.



For Venskab aaben, kold for Spot,  
Slaaer ærlig Jydes Hierte,  
For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei,  
For Ruslands Vinterørkner,  
For Sydens Blomstermai.  
Ei Pest og Slinger kiende vi,  
Ei Vesterlandets Tungsind,  
Ei Østens Raseri.

104

Vor Tid ei staaer i Dunst,  
Den hævet har sin Stemme  
For Videnskab og Kunst.  
Ei Bragis og ei Mimers Raab  
Har vakt i lige Strækning  
Et bedre Fremtids Haab.

Ei stor, vor Fødestavn,  
Dog hæver sig blandt Stæder  
Dit stolte Kiøbenhavn.  
Til bedre By ei Havet kom,  
Ja ingen Flod i Dalen,  
Fra Trondhiem og til Rom.

Med hellig Varetægt  
Bevare du, Alfader!  
Vor gamle Kongeslæggt.  
Kong Fredrik ligner Fredegod;  
Hvor er en bedre Fyrste,  
Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!  
Hil hver en Danneborger,  
Som virker hvad han kan.  
Vort gamle Danmark skal bestaae,  
Saalænge Bøgen speiler  
Sin Top i Bølgen blaa.

## TIL HAVET.

Hellige Hav, seer jeg dig atter?  
Du, som i min Barndom  
105 Med brede Bølger Strandbredden slog,  
Ei langt fra Hytten,  
Hvor jeg Oldtidens Drømme  
Tit giendrømte;  
Og, naar Sælhunde sig  
Soled' paa Kystens beskulpede Steen,  
Havfruer saae,  
Og den tangklædte Havmand,  
Der ved sin Sangs lokkende Vise  
Den under Øe vandrende Jomfru  
Maned i Dybet.

Aar adskilte mig

Ægir, mægtige Hersker fra dig!  
Og jeg saae kun yndigt dit Alfebarn,  
Naar sig en Bæk  
Giennem Blomsterne giød,  
Eller naar en Flod  
De lystige Stæder forbidrog;  
Eller naar om Vintren  
Den dunkle Dal du  
Med Lilier bedækte;  
Og naar med Straaler din Iis,  
Som en Bras af Demanter,  
Funkled i Træernes  
Løvløse Grene.

Grulig og fæl  
Kalder dig Ørkens Søn,  
Kalder dig Klippens Søn;  
O men Øens, men Kystens Søn  
Elsker dig trofast,  
Som en Schweitzer, en Skotte sit Field.  
106 Og hellige Taarer græder han høit,  
Naar din smilende brede mørkblaa Flade,  
Efter lang Tids Forløb,  
Møder hans Øie.

Frygtelig vel  
Est du, o Hav!  
Under dit straalende Himmelspeil  
Lurer den kolde Død;  
Og naar du ryster din Manke,  
Knækkes den stærkeste Treemast.  
Som et skrøbeligt Spaanværk  
I Barnets Haand.  
Gysen betog  
Den modige Skipper,  
Naar Søvandet kogte,  
Naar Skyen nedsank,  
Og i susende Rør,  
Med hvæsende Vandsnoge,  
Himmel og Jord  
Forbittrede mødtes.  
Naar da Lynet af rasende Vandhose knittred,  
Sprætted Skibet  
Med matte Vinger,  
En Spurv i Hvirvelvind;  
Roret faldt ud af Styrmandens Haand,  
Og hans Blod blev til Iis i hans Aarer.

Hvo maaler dit Dyb?  
Hvor takkede, røde Steenskove  
Til Øer voxte,  
Som i Fremtiden bæere Urter og Græs,  
Menneskets Dyder og Menneskets Laster.  
107 Hvor Kæmpeslangen lurer,  
Hvis Kam ikkun Skipperen  
Stykkeviis saae,  
Hvorom Oldtidens Skialde  
Ved Harperne drømte.

Men munter og godhiertig est du dog, Brushoved!  
Naar kun Lunet er godt;  
Da frygte vi ei meer  
Dine giøglende Nøkker.  
I klapprende Toug  
Klavrer Matrosen da kiæk,  
Og møder hver Storm  
Med Spøg og Skiærts,

I bælmørke Nat,  
I knagende Raa,  
Forvoven i Mers  
Over Stangen henslængt,  
Over Afgrunden gynget,  
Reb i Seilene faaer han.

Da dig Skibet forlyster,  
Efter dine Fisk, og din svømmende Fugl  
Kunstigen dannet,  
Som Bølgen befolker.  
Og den alfare Vei  
Du da Mennesket aabner,  
Fra Pol til Pol  
Fra Strand og til Strand.  
Snart mens i Nordhavet Touget  
Med lis du ombarker;  
Snart mens du Tiæren paa Planken  
Under Linien koger.  
108 Og som Staldbroder tro  
Blæser da Passaten af fulde Kiæver,  
En hielpsom Cherub,  
Og forener den ny med den gamle Jord.

## **KAREN MARGARETA RAHBEK, FØDT HEGER.**

Den 27de Januar 1829.

See Graveren i aarle Stund,  
I Dødens kolde, sneebedækte Have!  
Han hugger i den frosne Bund  
Et Hul paa ny, blandt de nedsiunkne Grave.  
I klare Luft fra Taarnet Klokken klinger,  
Mens man en Kiste ned fra Bakken bringer.

Hvo kommer der, ved sørgelige Giald,  
Hvis Veemodstener giennem Luften bølge?  
En Præst, to Brødre med en gammel Skiald;  
Det er det hele høitidsfulde Følge.  
Han ønsked ingen Vidner til sin Klage,  
Beskedent traadte Vennerne tilbage.

Thi Venner havde hun som Faa,  
Og Faa, som Gamma, Vennerne fortiente.  
De skal ei meer til dig paa Bakken gaae,  
Hvor Giestfrihed og Munterhed dem vente;  
Hvor yndig Vittighed, som Livet fryder,  
Dem strax paa Tærskelen velkommen byder.

Hvi døde Du i Vintrens Kuld,  
Du, alle Blomsters kiærlige Veninde?  
Hvi maatte de, fremspirt af Foraarsmuld,  
I store Krands sig ei om Kisten vinde?  
109 Naar næste Vaar den unge Rose kommer,  
Den bøier sorgfuld Knoppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,  
Thi ei Du vander meer de spæde Buske;  
Og maler ei med Farver meer  
Paa hvide Bræt de fagre Blomsterduske.  
Hvergang din Hauge, Gamma! Du besøgte,  
Da smilte Flora selv, og Vestenvinden spøgte.

Men ei kun Blomsterbladet blev  
Dit Hierte kiært, Du sindrige Veninde!  
Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,  
Det yndte Du, som Roser og Kiærminde.  
Og Sproget kiendte Du i hver en Farve,  
Der smykke Følelsen, som Blomsterlarve.

Det er forbi! - Nu staaer Du ikke meer,  
Og danner smukke Skrin til Vennegave.  
I sidste, sorte Skrin jeg seer  
Dig langsomt bæres til de Dødes Have.  
I treti Aar Du bar alt paa din Smerte;  
Ei nænte Dødens Haand at knuse store Hierte.

Dit stakkels Legem tærtes hen,  
Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;  
Men Siælen var dog karsk igjen,  
Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.  
Og hvad, til sidste Stund, selv Qval ei kunde bøie,  
Det var dit herlige, dit tankefulde Øie!

Det nedsank aldrig svagt og mat,  
Det mægted ingen Pinsler at fordunkle;  
Som Stierne i sin sorte Nat,  
Vi saae det giennem Lidelserne funkke;  
110 Da brast det endelig, ved Dødens Stemme;  
Dets Engleblik kan ingen Ven forglemme.

Hvor meget sig forandred ei,  
Mens Bakkehusets Vraa stod uforandret!  
Jeg vandred paa min Ungdoms Vei,  
Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.  
Nu Teppet faldt! - Dog nei, du kiære Stue!  
End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdoms Ven  
Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;  
Der skal endnu vi tit igjen  
Med Kiærlighed om dig, vor Gamma! tale.  
Naar ved dit Minde da vort Øie flammer,  
Som Stierne blinker Du, fra Himlen, til dit Kammer.

Ja, *Margarita!* reen og klar,  
Med alle Aandens Evner, Hiertets Dyder,  
Du var en *Perle*, dyrebar!  
Du var, hvad os dit elskte Navn betyder.  
Vi sees *igien!* Den fromme Tanke trøster  
Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din Søster!

**HVOR BLEV I RØDE ROSER DOG.**

Hvor blev I røde Roser dog  
Fra Ungdoms Dage glade?  
I min Erindrings Psalmebog  
Jeg giemmer Eders Blade.

111

Og skiøndt hvert Blad er guult og graat,  
Som Farven af de Døde,  
Den Sommerdag jeg mindes godt,  
Da de var purpurrøde.

I deres fine Væv endnu  
Jeg kiender hver en Aare.  
Som før af Morgenduggen, nu  
Den fugtes af min Taare.

## MIT FØDELSSTED PAA VESTERBRO.

Du ringe Huus! end stander du  
Af faa tilbageblevet,  
For bedre Bygning ei endnu  
Nedrevet.  
Du stander ved Alleens Port -  
Og - er den sidste Vandring giort,  
Bag skyggefulde Linde, -  
Skal hist min Grav jeg finde.

Mit Fødselshuus, min Kirkegaard -  
Trægangen mellem begge!  
Det kan i Høst saa lidt som Vaar,  
Forskrække.  
Kort er den længste Livets Vei;  
Min fattig var paa Glæder ei.  
Huldt møder Kirkemuren  
Samlivet og Naturen.

See her! i denne Runddeel sad,  
Vakt af de gamle Skrifter,  
Den unge Skiald og nynnede glad  
Om Aukathors Bedrifter.  
112 Og Freia selv, i kiækt Forsøg,  
Ham laante Altret til en Spøg;  
Og - var man dadlelysten -  
Hos hende fandt han Trøsten!

Og *her* - den Kirkegaard saa nær,  
Som altfor snart du søgte, -  
Sophia! hele Kredsen kiær,  
Du spøgte!  
Og som en Musa, varmt og blidt,  
Begeistred du din Broder tidt.  
Her hørte Venner mange,  
Hans Ungdoms første Sange.

Du kiære Gang! du saae mig fro,  
Og dybt af Sorg bevæget,  
Men - om jeg græd og om jeg loe,

Du qvæged;  
Saa qvæg endnu mig mangel Vaar  
Med sølvgraa, som med sorte Haar!  
Og bring paa grønne Blade  
Min Sang til din Dryade!

## VED FESTEN DEN 14de NOVEMBER 1849.

Naar Ydun rækker Ungersvenden Frugt  
Af gyldne Skaal, la'er han ei Harpen hænge;  
Om Livets Foraarspoesie da smukt,  
Om kiælen Elskov toner Harpens Strænge.  
Og straal Solen over Mark og Vænge,  
Og smiler Maanen giennem dunkle Skov,  
Da siunger han Naturens Priis og Lov  
Begeistret, og betænker sig ei længe.  
113 Og i det unge, virkelige Liv  
Besøger ham en alderstegen Gubbe;  
Men ikke svag, som Øieblikkets Siv,  
Thi friske Skud gaaer fra den gamle Stubbe;  
Ja, Spirer selv til Fremtids Roser knuppe;  
Thi det er Hedenold, den stærke Mand,  
Der aldrig dør, der aldrig blegne kan.

Og naar Han lærer Skialden Sangen ret,  
Med skarpe Blik i de forsvundne Dage,  
Da voxer Modet, og det bli'er ham let  
Med Harpeklang at standse matte Klage.  
Thi Tiden iler ikke som en Drage,  
Med hæsligt Vingeslag, til Livets Skræk;  
Men den forfrisker Viisdom, som en Bæk,  
Hvis bedste Bølger vende kan tilbage.

Og let da maner Skialden Helten frem,  
Som ei er død, som kun i Høien sover,  
Og drømmer om: igjen til vante Hiem  
At seile karsk paa Phantasiens Vover.  
Den samme Himmel end sig hvælver over  
Det gamle Danmark! Sol har samme Glands,  
Og Skovens Eeg endnu den samme Krands;  
Thor tordner end i mægtige Kartover.

Og blomstrer Nutid, - let besynges kan  
Af Skialden da den Ædle, Vise, Stærke,  
Der hædret har det elskte Fædreland,  
Og tiener Evigheden til et Mærke.  
Og som i Marken qviddrer muntre Lærke,  
Sig svinger Sangeren til fremmed Egn;  
Thi Digterhaugen kiender intet Hegn,  
114 Dens Blomster voxe selv igiennem Vandet,  
Igiennem Sneen, giennem Flyvesandet.

Men - reent ud talt - hvad ei er Digter let,  
For Digter er Umulighed at øve.  
»Saa siig os da: hvad gavner Kunsten slet,  
Og hvad vil Digteren forgieves prøve?« -  
Gudinden vi til Sangene behøve,

Som styrker, hvis Veltalenhed er stor;  
Yduna - Musen - skienke Skialden Ord.  
Forgieves uden hendes Hielp han stræber;  
Med Blomsten hun berører vore Læber.

Men een Gudinde, som nu i sin Favn  
Mig trykker huldt, - som kom paa Freias Kærre -  
*Taknemlighed* er hendes skønne Navn, -  
Hun ildner mig, - men hun er stum desværre.  
Og derfor er jeg ikke Villiens Herre;  
Og derfor stammer jeg ved dette Bord,  
Hvor Danmarks Ædle lytte til mit Ord.  
Men min Gudinde vil mig ikke saare,  
Hun laaner selv den Stammende sin Taare.

Af Hiertet takker jeg i Festens Hal  
Min Konge, som høimodigt mig belønner!  
Jer, gamle Venner af den gamle Skiald!  
Jer, yngre haabefulde Danmarks Sønner!  
Statsmand og Borger, Kunstner! - Hør mit Kald,  
Hør, Danmarks Skytsaand! mine varme Bønner:  
Lad Hver i Kraft og Mod og Gierning stige  
Til Held og Hæder for vort gamle Rige.

115

I hædre mig! - Jeg nær ved Grændsen staaer,  
Dog end af Mathed bugner Gubben ikke.  
Jeg drikker med! et Glas jeg ogsaa faaer,  
Thi det er ei mit Gravøl, som I drikke.  
Ei Tiden har min Livskraft mig forødt;  
Tre, fire Huse herfra blev jeg født;  
Men derfra gaaer, - vil det Naturens Orden -  
Endnu en smuk Allee til Kirkegaarden.

Og nu til Fryd! - Europa sande maa:  
I Danmark flammer ogsaa Livets Lue;  
Men hvad især den Danske har som Faa,  
Er Munterhed, som ingen Farer kue.  
Mens Skyerne ved Horizonten staae,  
Han feirer Digterfest i glade Stue;  
Han pleier Blomster i sin lille Have, -  
Og dem skal ingen Syndflod os begrave!

Den danske Munterhed er Uskylds Værk,  
Og den vil ogsaa sikkert skille Trætten;  
Den danske Landsoldat er god og stærk,  
Med Munterhed han brugte Bajonetten!  
Med Munterhed skal Videnskab og Kunst  
Og Borgerdaad forjage skumle Dunst;  
Med skumle Dunst forsvinde vore Sorger -  
Gud signe Danmark! Konge! Kunstner! Borger!